

БИБЛЕЙСКИ УРОЦИ

56312

4 ОКТОМВРИЙ ДО 27 ДЕКЕМВРИЙ 1941 Г.

БИБЛИОТЕКА НА ЦЕНТРАЛЕН

ДЕПОЗИТЪТ

19.4

Пров. 1957 г.

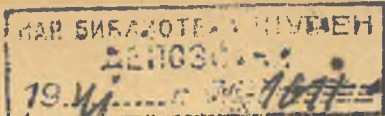
ОПИТНОСТЪ И РАСТЕНЕ НА ХРИСТИЯНИНА

Б 4641
1941
кн. 4

КНИГОИЗДАТЕЛСТВО „НОВЪ ЖИВОТЪ“ СОФИЯ,
ул. СОЛУНЪ № 10

56312

28

1 урок — 4 октомври, 1941 г.

Залъзъ слънце 18'05 часа сл. обѣдъ

Задачата на грѣха

Златенъ стихъ: „Заплата на грѣха е смъртъ; а Божиятъ даръ е въчненъ животъ въ Христа Исуса нашия Господъ.“ Римл. 6:23.

Въведение

Безъ да хвърлимъ погледъ върху Божия законъ и върху „Божия Агнецъ, който взема грѣховетъ на свѣта“, ние не можемъ да схванемъ безобразието на грѣха; така и безъ вѣра въ Христовата изкупителна кръвъ, водеща къмъ изповѣдь, покаяние и пълно отдаване на Бога, новорождението е невъзможно. Тази опитностъ трѣбва да бѣде последвана отъ всѣкидневно посвещение на Бога, ако желаемъ да напредваме къмъ по-свършенъ животъ. Съ грѣха трѣбва да се бори една сила, която да отговаря на неговата голѣмина, но която да е много по-мощна. Само чрезъ кръвта на Христа можете да получите прощение, и само чрезъ службата на Светия Духъ можете да постигнете християнско растене и небесна радостъ. Пѣтятъ къмъ този животъ минава презъ портитъ на смъртъта — смъртъта на Христа. Той изисква още и смъртъта на „стария човѣкъ“, умирането къмъ грѣха.

Човѣкътъ е грѣшенъ по естество

1. Какъ е описано естественото състояние на човѣка? Римл. 3:23; Гал. 3:22.

Прокълнатъ поради първоначалния грѣхъ на Адама, човѣкътъ е грѣшенъ по естество. Христосъ е „великиятъ Лѣкаръ на духовнитѣ болести. Що отъ това, че цѣлата глава е болна и сърдцето изнемощѣло? Какво отъ това, че отъ пегитѣ до главата нѣма здраво мѣсто, а само рани и гнойни струпей? Този, който е живѣлъ споредъ нашепванията на сърдцето си, може да намѣри изцѣление, ако се обърне къмъ Господа. „Видѣхъ пѣтищата му,“ заявява Господъ, „и ще го изцѣля; ще го вода и утеша.“ („Пророци и царе“, стр. 315).

2. Що е грѣхъ? I Иоан. 3:4; Римл. 7:12, 13.

Божиятъ законъ отива по-далечъ отъ явното дѣло. Неговитѣ решения се основаватъ върху вътрешнитѣ подбуди на сърдцето. Въ

Своята планинска проповѣдь Христосъ показа, че грѣхътъ обхваща първомъ вътрешния животъ. Мнозина не разбиратъ това, пъкъ и да го разбиратъ, не обръщатъ внимание на грѣховете като себелюбие, нетърпение, гнѣвене, нервирание, завистъ, умствена нечистота, гордостъ, критикуване и тѣмъ подобни.

3. Отъ кого произлѣзе грѣхътъ? Езек. 28:12—19; І Иоан. 3:8; Иоанъ 8:44.

„Грѣхътъ произлѣзе отъ тоя, който, следъ Христа, бѣ най-почитаниятъ отъ Бога и най-възвишенъ по сила и слава между небеснитѣ жители.“ („Патриарси и пророци“, стр. 1).

4. Какъ влѣзе грѣхътъ въ човѣшкото семейство? Бит. 3:1—6; Римл. 5:12.

5. Какъвъ е крайниятъ резултатъ на грѣха? Римл. 6:33; Яковъ 1:15.

6. Кое нѣщо считаха юдеитѣ като символъ на грѣха?

Отговоръ: „Юдеитѣ считаха проказата като наказание поради грѣхъ, затова и я наричаха „бичъ“, „Божий прѣстъ“. Вкоренена дълбоко, незаличима, смъртоносна, на нея се гледаше като на символъ на грѣха.“ („По стѣпките на великия Лѣкаръ“, стр. 67).

7. Чрезъ какво познаватъ човѣцитѣ грѣха? Римляномъ 3:20; 7:7.

„Законътъ е голѣмото морално огледало на Бога“. („Свидетелства за проповѣдници“, стр. 125).

8. Какви сж страшнитѣ последствия отъ подхранването на нѣкой познать грѣхъ? Яковъ 2:10.

„Опасно е да се оставя нѣкоя нехристиянска черта да живѣе въ сърдцето. Дори и само единъ подхранванъ грѣхъ може малко по-малко да унижи характера и да подчини всичкитѣ му благородни сили на грѣшното желание. Премахването и само на единъ стражъ отъ съвѣстѣта, угаждането само на единъ лошъ навикъ, едно единствено незачитане на висшитѣ изисквания на дълга, събаря крепостѣта на душата и отваря пѣтъ на Сатана да влѣзе и да ни завлѣче Единствениятъ безопасенъ начинъ е, да се молимъ всѣкидневно отъ искрено сърдце като Давида: „Води ме въ твоитѣ пѣтища, за да не се подхлѣзна“. („Патриарси и пророци“, стр. 452).

Наказания за грѣхъ — обещания къмъ каещитѣ се грѣшници

9. Що е непростимиятъ грѣхъ? Мат. 12:31, 32.

Когато фарисеитѣ чува запитването на народа: „Не е ли този Синътъ Давидовъ“ тѣ казаха съ презрение: „Този изпѣжда бѣсоветѣ чрезъ Веелзевула, княза на бѣсоветѣ“. Тѣзи думи бѣха вдѣхнати отъ Сатана. Враждата и предразсѣдѣцитѣ на началниците се бѣха превърнали въ яростно безумие, и свещеници и началници, фарисеи и садукееи се съединиха, за да излѣятъ своята омраза. Отъ съкровищницата на тѣхнитѣ корави, упорити сърдца се изтрѣгнаха думитѣ: „Този изпѣжда бѣсоветѣ чрезъ Веелзевула, княза на бѣсоветѣ.“ Тѣ не можеха да отрекатъ чуднитѣ дѣла на Христа, нито да ги припишатъ на естествени причини, затова казаха, че сж дѣла на дявола. Въ своето невѣрие тѣ се произнесоха за Божия Синъ като за човѣкъ. Дѣлата на изцѣление, които Той вършеше предъ очитѣ имъ, и които никой човѣкъ не бѣ вършилъ, нито можеше да върши, бѣха изявление на Божия сила. Обаче тѣ обвиниха Христа, че е въ съюзъ съ пѣкъла. Таланта на говора тѣ използуваха, за да похулятъ свѣтовния Изкупителъ, и водещиятъ докладъ ангелъ записа тѣхнитѣ думи въ небеснитѣ книги. Светата сила на Бога, която Христосъ изявяваше чрезъ дѣлата си, тѣ приписаха на Сатана. По този начинъ фарисеитѣ съгрѣшиха противъ Светия Духъ. Упорити, озлобени, жестокосърдечни, тѣ решиха да затворятъ очитѣ си предъ очевидността, и по този начинъ извършиха непростимия грѣхъ.“ Е. Г. В.

„Непростимиятъ грѣхъ не е нѣкое опредѣлено престѣпление, което Богъ отказва да прости, макаръ човѣкъ да се кае за него, а е продължителното грѣшно закоравяване на сърдцето противъ гласа на Светия Духъ, докато съвѣстѣта прегори и сърдцето закоравѣе така, че Неговиятъ гласъ да не може вече да се разпознава. Продължителното нарушаване на коя и да е отъ Божиитѣ заповѣди, съзнателното и повторно подхранване на каквѣто и да е грѣхъ е въ състояние да доведе до извършване грѣхъ противъ Светия Духъ“ („Светиятъ Духъ“, стр. 142).

10. Каква ще бжде крайната сѣдба на автора на грѣха, на самия грѣхъ, и на непокаяния грѣшникъ? Евр. 2:14, 15; Юда 14, 15: Откр. 20:10, 14, 15.

11. Кои обещания даватъ увѣрение за победа надъ грѣха? Римл. 6:14; 8:2.

12. Въ кого можемъ да тържествуваме? Какво ще се изяви тогава чрезъ насъ? II Кор. 2: 14.

13. Колко пълно е дѣлото на очистването, което трѣбва да се извърши въ насъ? I Иоан. 1: 7, 9.

„Очистването на прокажения отъ неговата страшна болестъ отъ страна на Христа е една илюстрация на очистването на душата отъ грѣха. Човѣкътъ, който дойде при Исуса бѣ „пъленъ съ проказа.“ Нейната смъртоносна отрова бѣ проникнала въ цѣлото му тѣло. Ученицитѣ се опитаха да попрѣчатъ на Учителя си да не се допре до него, защото, който се допираше до прокаженъ, самъ ставаше нечистъ. Но като сложи ржката Си върху прокажения Исусъ не се оскверни. Напротивъ, Неговото допиране влѣ въ човѣка животодайна сила. Проказата бѣ очистена. Така е и съ проказата на грѣха, — дълбоко загниздена, смъртоносна и невъзможно да бжде очистена съ човѣшка сила. „Цѣлата глава е болна и сърдцето изнемощѣло. Отъ пети до глава нѣма здраво мѣсто, а само рани и гнойни струпеи.“ Но Исусъ, като влиза въ човѣка, за да живѣе тамъ, не се осквернява. Напротивъ, Неговото присѣствие оказва цѣлебно въздействие върху грѣшника. Всѣки който падне предъ нозетѣ Му казвайки: „Господи, ако искашъ, можешъ да ме очистишъ“, ще получи отговора: „Искамъ, бжди чистъ“. („Желанието на вѣковетѣ“, стр. 266).

2 урокъ — 11 октомврий, 1941 г.

Залѣзе слънце 17'54 ч. сл. обѣдъ

Животъ чрезъ Христа

Златенъ стихъ: „Богъ толкозъ възлюби свѣта, щото даде Своя единороденъ Синъ, за да не погине всѣки който вѣрва въ Него, но да има животъ вѣченъ.“ Иоанъ 3: 16.

Въведение

Чрезъ грѣха човѣкъ остава безъ надежда и безъ Бога въ свѣта. „Заплата на грѣха е смъртъ“ — смъртъ очаква всѣки синъ и всѣка дъщеря на Ева. При това безнадеждно състояние се явява Божиятъ Синъ. Поради безкрайната Си любовъ, Той взе на себе си човѣшкия образъ и слабоститѣ на дълга редица праотци. Като прие човѣшко естество, Той понесе и присждата на грѣха въ Своето тѣло на кръста.

Той понесе смъртта, която се пада намъ поради грѣха, за да имаме възможност ние да живѣемъ оня животъ, който Той заслужи поради правдата Си. Този бѣ единствениятъ пътъ, по който човѣкъ можеше да избѣгне наказанието на грѣха и да влѣзе въ живота, — по-свѣршения животъ тукъ, и вѣчния животъ въ вѣчното царство.

Човѣкътъ умира — надежда се ражда

1. Какво влѣзе въ всичкитѣ човѣци като следствие отъ Адамовия грѣхъ? Римл. 5:12.

„Вълнатъ на окаянството, която се разлѣ отъ престѣплението на нашитѣ първи родители, се счита отъ мнозина като много жестоко следствие за такъвъ малък грѣхъ, и тѣ обвиняватъ Бога, че не постѣпва мѣдро и справедливо съ човѣка. Но ако тѣ биха вникнали по-дълбоко въ този въпросъ, сигурно биха видѣли своята грѣшка. Богъ създаде човѣка по свое подобие, свободенъ отъ грѣхъ. Земята трѣбваше да се населява отъ същества само малко по долни отъ ангелитѣ; но тѣхното послушание трѣбваше да се изпита, защото Богъ не желаше свѣтътъ да се изпълни съ такива, които не биха зачитали Неговия законъ. И все пакъ, поради голѣмата Си милость, Той не подложи Адама на тежъкъ изпитъ, и тъкмо понеже забраната бѣ тъй лека, грѣхътъ се счете извънредно голѣмъ“. („Патриарси и пророци“. стр. 14, 15).

2. Преди да чуютъ нашитѣ първи родители смъртната присѣда поради грѣха, какво увѣрение имъ се даде? Бит. 3:15.

„Адамъ и Ева стояха като престѣпници предъ справедливия Сѣдия, очакващи присѣдата, която престѣплението заслужаваше; но преди да чуютъ нѣщо за своя животъ на трудъ и скѣрби, който щѣше да е тѣхенъ дѣлъ, или за заповѣдта, че ще трѣбва да се върнатъ въ прѣстѣта, тѣ чува думи, които имъ вдѣхваха надежда. Макаръ че щѣха да страдатъ отъ силата на своя силенъ врагъ, тѣ можеха да се надѣватъ на окончателна победа.“ (Пакъ тамъ, стр. 17).

„Адамъ се вслуша въ думитѣ на изкусителя, и отстѣпвайки предъ неговитѣ нашепвания, падна въ грѣхъ. Защо смъртната присѣда не се приложи незабавно въ неговия случай? Понеже бѣ намѣренъ откупъ Божиятъ единороденъ Синъ пожела доброволно да поеме върху Себе Си грѣха на човѣка, и да направи умилоствие за падналата раса. Не би имало прощение за грѣхъ, ако не би било направено това умилоствие. Ако Богъ би простилъ Адамовия грѣхъ безъ умило-

стивение, съ това грѣхътъ би се увѣковѣчилъ и би продължавалъ да съществува съ необуздана дързостъ. Забележете, колко скоро следъ прегрѣшаването на Адама отстъплението на неговото потомство се увеличи толкова, шото Богъ се разкая, задето направи човѣка". Е. Г. В.

Животътъ се подновява въ Христа

3. Каква бѣ Христовата мисия на тази земя? Иоанъ 10:10; 3:16.

„За вѣрующия, Христосъ е възкресение и животъ. Животътъ, който бѣ изгубенъ чрезъ грѣха, се възстановява въ нашия Спасителъ, защото Той има животъ въ Себе Си и може да съживи когото пожелае. Той има правото да дава безсмъртие. Живота, който отдаде за човѣчеството, Тси го подема пакъ и го дава на човѣчеството.“ („Желанието на вѣковетъ“, стр. 786, 787).

4. Какво бѣ нужно да се направи, за да стане този животъ достъпенъ за човѣка? I Петр. 3:18; Римл. 5:10; Евр. 2:9, 14.

5. Кое подтикна Христа къмъ великата жертва, която ни освобождава отъ проклятието на грѣха? Иоанъ 15:13; 13:1.

„Тази велика жертва не бѣ направена, за да породи въ сърдцето на Отца любовъ къмъ човѣка и желание да го спаси. Не, не! „Богъ толкозъ възлюби свѣта, шото даде Своя единороденъ Синъ, за да не погине всѣки, който вѣрва въ Него, но да има животъ вѣченъ.“ Отецъ ни люби, не поради великото умилоствение, напротивъ, Той се погрижи за това умилоствение, понеже ни люби. Христосъ бѣ проводникътъ, чрезъ който Отецъ можа да излѣ надъ падналия свѣтъ Своята безкрайна любовъ. „Богъ бѣ въ Христа, примиряващъ свѣта съ Себе Си“. Богъ пострада заедно съ Сина Си. Сърдцето на Вѣчната Любовъ плати цената на изкуплението чрезъ агонията въ Гетсимания и смъртъта на Голгота“, („Пътътъ къмъ Христа“, стр. 17, 18).

6. Колко пълна бѣ победата на Христа надъ врага? Иоанъ 16:33; 14:30; Откр. 3:21.

„Сатана нападна Христа съ най-страшни и най-измамливи изкушения, обаче той бѣ отблъснатъ при всѣка нападка. Ония борби бѣха водени заради насъ: ония победи направиха възможно и ние да побеждаваме. Христосъ ще даде сила на всички, които търсятъ такава.

Никой човѣкъ безъ свое съгласие не може да бжде победенъ отъ Сатана. Изкусительтъ нѣма сила да господствува надъ волята или да насили душата да съгрѣши. Той може да измѣчва, но не и да осквернява. Той може да причини страдания, но не и падение. Фактътъ, че Христосъ победи би трѣбвало да вдѣхва у последователитѣ Му дръзновение, да се борятъ мъжествено противъ грѣха и Сатана“. („Великата борба“, стр. 510).

Приемане Христовата победа

7. Какъ постигаме ние тази победа? I Кор. 15:57; Псал. 20:5; Кол. 1:27.

8. Какво можемъ да направимъ чрезъ тази победа? II. Кор. 2:14.

„Нашето растене въ Христа, нашата радостъ, нашата ползотворность зависятъ напълно отъ нашето общение съ Христа. Ние растемъ въ благодатъта само като общуваме съ Него всѣки день и всѣки часъ. Той е не само началото, но и завършекътъ на нашата вѣра. Христосъ е Алфа и Омега, първиятъ и последниятъ. Той трѣбва да е съ насъ не въ началото и края на нашия пжтъ, но при всѣка стѣпка по нашия пжтъ.“ („Пжтътъ къмъ Христа“, стр. 90).

„Душа, която е свързана съ Христа, която яде неговата плътъ и пие Неговата кръвъ, и приема и живѣе чрезъ всѣко слово, което излиза изъ устата на Господа, ще се бори противъ всѣко беззаконие и приближаване къмъ грѣхъ. Тя заприличава отъ день на день все повече на една блѣстяща свѣтлина и става все по-победоносна. Тя напредва отъ сила въ сила, а не отъ слабостъ къмъ слабостъ.“ („Свидетелства за проповѣдници“, стр. 441).

9. На какво е уподобена тази опитность? I. Петр. 1:23; Йоанъ 3:3, 5.

Всичката мъдрость и изкуство на човѣка не сж въ състояние да създадатъ животъ дори и въ най-малкия предметъ на природата. Растения и животни могатъ да вирѣятъ само чрезъ дадения отъ Бога животъ. По сжщи начинъ, само чрезъ дадения отъ Бога животъ може да се създаде духовенъ животъ въ сърдцата на човѣцитѣ. Докато човѣкъ не се „роди отгоре“, той не може да стане участникъ въ живота, който Христосъ дойде да даде.“ („Пжтътъ къмъ Христа“, стр. 87, 88).

„Чрезъ вѣра Божиятъ духъ създава новъ животъ въ душата. Мислитѣ и желанията се подчиняватъ на Христовата воля. Сърдцето и умътъ се създаватъ наново по образъ на Тоя, Който действа въ насъ, да покоряваме всичко Нему.“ („Желанието на вѣковетѣ“, стр. 176).

10. Чрезъ коя сила се извършва новорождението? Иоанъ 3:5; 6:63.

„Духътъ трѣбваше да се даде като една възродителна сила, и безъ нея жертвата на Христа би била безполезна. Силата на злото се е засилвала отъ вѣкове, и подчинението на човѣцитѣ на сжщата е било изумително. Грѣхътъ може да бжде отблъснатъ и победенъ само чрезъ мощната сила на третото лице на Божеството, Коего щѣше да дойде не съ ограничена енергия, но съ пълнотата на божествената сила. Духътъ прави деятелно онова, което свѣтовниятъ Изкупителъ привежда въ изпълнение. Чрезъ Духа се изчиства сърдцето. Чрезъ Духа става вѣрующиятъ участникъ на божественото естество. Христосъ е далъ Духа Си като божествена сила за побеждаване всички онаследени и възприети наклонности къмъ зло, както и за отпечатване Неговия характеръ върху народа Му.“ („Желанието на вѣковетѣ“, стр. 671).

11. Колко съвършена ще бжде Христовата църква при Неговото идване? Исая 54:11—14; 1. Иоан. 3:2.

„Онѣзи, които живѣятъ на земята по времето когато ще престане Христовото ходатайство въ небесното святилище, ще стоятъ предъ Бога безъ ходатай. Тѣхнитѣ дрехи трѣбва да сж неопетнени, характеритѣ имъ очистени отъ грѣха чрезъ кръвта на поръсването. Чрезъ благодатта на Бога и своитѣ прилежни старания, тѣ трѣбва да сж победители въ борбата съ злото. Докато изследователниятъ сждъ продължава на небето, докато грѣховетѣ на каещитѣ се вѣующи се премахватъ отъ святилището, между Божия народъ на земята трѣбва да се върши едно особено дѣло на очистване и премахване на грѣхове. Това дѣло е представено по-ясно въ веститѣ на Откровение 14.

„Когато се завърши това дѣло, Христовитѣ последователи ще бждатъ готови за Неговото явление. „Тогава приношението на Юда и Йерусалимъ ще бжде угодно Богу, както въ днитѣ на древността, както въ по-раншнитѣ години.“ Тогава църквата, която нашиятъ Господъ ще вземе съ Себе си при идването Си, ще бжде славна църква, безъ петно и безъ бръчка. Тогава тя ще изглежда „като зората,

красна като луната, ясна като слънцето и страшна като войска съ знамена." („Великата борба“, стр. 425).

12. Какъ описва пророкъ Иоанъ окончателната победа на църквата? Откр. 19:7, 8; 14:1 — 5.

3 урокъ — 18 октомврий, 1941 г. Залѣзъ слънце 17'42 часа сл. обѣдъ

Изборъ и послушание

Златенъ стихъ: „Изберете си днесъ, кому искате да служите; . . . но азъ и домътъ ми ще служимъ Господу.“ Ис. Навинъ 24:15.

Въведение

Богъ казва: „Поставихъ предъ тебъ животъ и смъртъ, . . . за това избири живота.“ „Ти не можешъ да промѣнишъ сърдцето си; ти не можешъ отъ само себе си да отдадешъ на Бога любовта си, но ти можешъ *да изберешъ* да Му служишъ. Ти можешъ да му отдадешъ своята воля, и тогава Той ще действа въ тебъ, да желаешъ и да изпълнявашъ Неговата воля. По този начинъ твоето цѣло естество ще бжде подчинено на Христовия Духъ, любовта ти ще бжде съсредоточена върху Него, и мислитъ ти ще бждатъ въ съгласие съ Него.

„Добре е да имаме желание за добро и светостъ, обаче само желанието не ще ни ползува нищо. Мнозина ще загинатъ докато се надѣватъ и желаятъ да станатъ християни. Тѣ не идватъ дотамъ, че да предадатъ волята си на Бога. Тѣ *не избиратъ* да сж християни.“ („Плътъ къмъ Христа“, стр. 63).

Въпросъ на изборъ

1. Отъ какво зависѣха животътъ и правдата въ начало-то? Бит. 2:16, 17.

„Богъ можеше да създаде човѣка безъ възможността да престѣпва закона; Той можеше да задържи ржката на Адама да не се докосне до забранения плодъ, но въ такъвъ случай човѣкътъ не би

билъ свободно, морално същество, а просто единъ автоматъ. Безъ свободата на избора, неговото послушание не би било доброволно, а принудено. Не би могло да има развитие на характера. Такъвъ начинъ на действие би билъ противенъ на Божия планъ, споредъ който Той постъпва съ жителитѣ на другитѣ свѣтове. Това би било едно недостойно отнасяне съ човѣка като разумно същество и би подкрепило обвинението на Сатана, че Богъ управлява своеволно.

„Богъ направи човѣка правдолюбивъ и му даде благородни характерни черти, безъ никаква наклонностъ къмъ злото. Той го надари съ висши умствени сили и му приведе най-силни доказателства за това, че е най-добре да държи здраво своето вѣрноподанство. Вѣчното и съвършено послушание бѣ условието за вѣчно щастие. Съ това условие той можеше да има достъпъ до дървото на живота.“ („Патриарси и пророци“, стр. 8, 9).

2. Какво доказателство имаме ние, че жтвотътъ и смъртъта сж все още въпросъ на изборъ? Втор. 30:19; Мат. 7:13, 14.

3. Каква е поканата на Писанието? Мат. 11:28; Откр. 22:17; Исаия 55:3.

4. Кой е правилниятъ отговоръ на тази покана? Ис. Нав. 24:24; Псал. 116:13.

„Богъ ни е далъ силата на избора и ние можемъ да си служимъ съ нея. Ние не можемъ да промѣнимъ сърдцата си, не можемъ да господствуваме надъ мислитѣ си, надъ побудитѣ си и надъ влѣченіята си. Ние не можемъ да направимъ себе си чисти и годни за Божията служба. Но ние можемъ *да изберемъ* да служимъ Богу, можемъ да му отдадемъ своята воля. Тогава Той ще действува въ насъ да желаемъ и да изпълняваме Неговата воля. По този начинъ нашето цѣло естество ще се подчини на Христа.“ („По стѣпкитѣ на великия лѣкарь“, стр. 176).

Последствия отъ правилень изборъ

5. Какво се казва за този, който избира да изпълнява Божията воля? Иоанъ 7:17.

6. Какъ може да бжде сигурень човѣкъ въ Божието благоволение? Изх. 19:5, 6; 1 Царе 15:22.

7. Кое нѣщо прави спасението резултатно въ живота и произвежда дѣла на послушание? Ефес. 2:8; Яковъ 2:26.

Желанието и намѣрението, па даже и дѣлата — добри дѣла — не могатъ сами по себе си да изпълнятъ изискванията на Бога,¹ или пъкъ да бждатъ поставени на мѣстото на простото пълно и свършено послушание.

„Ние не издействуваме спасението чрезъ послушанието си, защото спасението е безплатенъ даръ отъ Бога, който трѣбва да се приеме чрезъ вѣра.“ („Пътътъ къмъ Христа“, стр. 80). И все пакъ „вѣра безъ дѣла е мъртва.“ Следователно, спасението трѣбва да се присвои и приеме. Това правимъ ние чрезъ единъ умственъ процесъ: единъ изборъ, направенъ чрезъ вѣра, и чрезъ едно дѣло, послушание.

8. Цитирай нѣкои отъ обещанията, дадени на послушнитѣ. Исая 1:19, 20; II Петр. 1:10, 11.

„Условието за вѣченъ животъ е все сѣщото, каквото е било винаги, — точно такова, каквото бѣ въ рая преди дадането на нашитѣ първи родители; — пълно послушание спрямо Божия законъ, свършена правда. Ако вѣчниятъ животъ се даваше при други условия, тогава щастieto на цѣлата вселена би се изложило на опасностъ, а още и грѣхътъ, съ всичката негова печаль и мъжа, би билъ увѣковѣченъ.“ („Пътътъ къмъ Христа“, стр. 81).

Обещание при послушание

9. Какъвъ примѣръ на послушание ни даде Христосъ? Иоанъ 4:34; 6:38; Мат. 26:39, 42.

10. Какво обещание се обещава на послушнитѣ? Иоанъ 15:10; Евр. 5:8, 9.

„Тѣй-наречената вѣра въ Христа, която обещава, че може да освободи човѣка отъ послушанието му къмъ Бога не е истинска вѣра, а дързостъ. „По благодатъ сте спасени чрезъ вѣра.“ Но „вѣрата, ако нѣма дѣла, сама по себе си е мъртва.“ Исусъ говори за себе си преди да дойде на земята: „Драго ми е, Боже мой, да изпълнявамъ Твоята воля; да! законътъ Ти е дълбоко въ сърдцето ми.“ А преди да се възнесе на небето Той възвести: „Азъ упазихъ заповѣдитѣ на Отца Си и пребждамъ въ Неговата любовъ“. Писанието казва: „И по това сме увѣрени, че Го познаваме, ако пазимъ заповѣдитѣ Му... Който казва, че пребжда въ Него, самъ е длъженъ да ходи, както е ходилъ

Христосъ.“ „Понеже и Христосъ пострада за васъ, и ви остави примѣръ, да следвате Неговитѣ сѣпки.“ („Пътятъ къмъ Христа“, стр. 81).

11. Въ какви еднакви отношения стоимъ съ Исуса въ свѣта? Иоанъ 17:18; I Иоан. 4:17.

„Исусъ бѣ изкушенъ въ всѣко отношение както насъ, за да знае какъ да помага на изкушаемитѣ. Неговиятъ животъ е нашъ примѣръ. Той показва чрезъ Своего доброволно послушание, че човѣкъ може да пази Божия законъ, и че нарушението на закона, непослушанието къмъ него, го доведоха до робство.“ („Свидетелства“, т. 4, стр. 294).

12. Какъ показва Павелъ, че християнското послушание е резултатъ отъ новородението? Фил. 2:5, 3; II Кор. 5:17; Римл. 8:1—4.

4 урокъ — 25 октомврий, 1941 г.

Залѣзъ слънце 17'31 часа сл. обѣдъ

Мѣстото на Духа въ победоносния животъ

Златенъ стихъ: „Ни чрезъ сила, ни чрезъ крепостъ но чрезъ Духа ми, говори Господъ.“ Зах. 4:5.

Въведение

Божие царство на благодать е духовно царство. Който влиза въ това царство, влиза чрезъ Светия Духъ. „Който не се роди отъ вода и Духъ, не може да влѣзе въ царството Божие.“ Духовниятъ животъ е резултатъ отъ новородението. Той е излияние на въплотени духовни сили — „Не знаете ли, че тѣлото ви е храмъ на Светия Духъ, който е въ васъ?“ Човѣкъ избира живота — силата на живота — и Богъ доставя тази сила чрезъ духа. Човѣшката частъ въ това дѣло е проста и малка, а Божията — е тайна и мощна. И все пакъ безъ човѣшката частъ, колкото и проста да е тя, не може да се влѣзе въ живота, не може да има никаква свръзка съ Бога, нито да се получи мощна сила, която води къмъ по-свършенъ животъ.

Светиятъ Духъ и грѣшникътъ

1. Наименувай нѣкои отъ названията, съ които се назовава Светиятъ Духъ:

Утешителъ, Иоанъ 14:26; Божий Духъ, Римл. 8:9; Духътъ на Неговия Синъ, Гал. 4:6; Въченъ Духъ, Евр. 9:14; Духътъ на благодатъта, Евр. 10:29; Духътъ на славата, I Петр. 4:14; Духъ на Животъ, Откр. 11:11; Свети Духъ, I Сол. 4:8; Духътъ на истината, Иоанъ 14:17; Моятъ духъ, Зах. 4:6.

Като проучимъ внимателно разнитѣ имена, съ които Светиятъ Духъ ни се представя въ Писанието, ние ще можемъ да разберемъ нѣщо и за Неговото дѣло. Но въпреки това, около Светия Духъ, третото лице на Божеството, остава винаги една тайна, която Христосъ не се опита да разбули или изясни. За насъ е достатъчно да познаваме Неговото присъствие и да изпитваме Неговата сила. По-нататкъ ние не можемъ да проникнемъ.

2. Кое е първото нѣщо, което Духътъ върши за грѣшника? Иоанъ 16:7, 8.

„Едно отъ главнитѣ действия на Светия Духъ е да събуди у човѣка чувството за сжществуването на грѣха. Исусъ заяви: „И Той кога дойде ще изобличи свѣта за грѣхъ,“ Иоанъ 16:8. Не всички изявления на Духа внасятъ радостъ въ сърдцето на човѣка. Преди да е готова душата да се радва въ Господа, тя трѣбва да претърпи едно бичуване и наказание. Преди да може болниятъ да съзнае, че се нуждае отъ лѣкаръ, той трѣбва впрочемъ да съзнае факта, че е боленъ. Така е и съ грѣшника. Преди да пожелае да прибѣгне при Спасителя за избавление отъ робството и виновността, той трѣбва да съзнае своето изгубено състояние. Това дѣло трѣбва да се извърши отъ Светия Духъ преди още грѣшникътъ да направи първата крачка къмъ своя Спасителъ. Нютонъ е казалъ много сполучливо: „Никой човѣкъ не се е почувствувалъ, нито би се почувствувалъ изгубенъ, окаянъ и омразенъ грѣшникъ, ако не бже убеденъ въ това отъ Божия духъ.“ („Свѣтиятъ Духъ,“ стр. 57).

Светиятъ Духъ и новородението

3. Въ каква велика християнска опитностъ въвежда Духътъ каещия се грѣшникъ? Иоанъ 3:3, 5; 6:63.

„Въ свръзка съ опрощението на грѣха, Божиятъ Духъ извършва още едно дѣло за грѣшника. То е новородението. Християнскиятъ животъ не е едно видоизмѣнение или реформиране на стария животъ, но единъ съвършено новъ животъ, който се посажда въ душата. Тази опитностъ желаше да направи Давидъ когато, изповѣ-

дайки грѣховетѣ си, той се молѣше: „Сърдце чисто сътвори въ мене, Боже, и духъ правъ обнови вътре въ мене.“ Псал. 51: 10. „Затова, ако е нѣкой въ Христа, той е ново създание; вехто премина, ето всичко става ново.“ II Кор. 5: 17. (Пакъ тамъ стр. 61).

4. Колко тѣсна е свръзката между новородената душа и Духа? I Кор. 6: 19, 20; Ефес. 5: 18.

Общението на Духа

5. За какво трѣбва да се молимъ? Кой ни помага въ моленето? Лука 11: 13; Римл. 8: 26.

6. Какво върши Светиятъ Духъ за новородениятъ мжжъ или жена? Ис. 59: 19; Ефес. 3: 16 — 21.

„Не е нужно дваждъ родениятъ човѣкъ да се подаде наново на силата на грѣха. Богъ дава достатъчно благодать за посрещане всѣко възможно изкушение и изпитание. Когато на Духа се позволи да управлява цѣлия животъ, Богъ заявява, че е способенъ да избавя напълно; да предпазва отъ падение; да пази отъ осквернение и да отваря пѣтъ за избѣгване отъ всѣко изкушение. Той може да „ви направи съвършени въ всѣко добро дѣло, за да правите Неговата воля, като действува въ васъ това, което е благоугодно предъ Него чрезъ Исуса Христа.“ Евр. 13: 21.

„Душата която се предава така напълно чрезъ Духа на ржководството на Христа, ще бжде сигурно пазена отъ Него. Атакитѣ на неприятеля биватъ отблъснати и плодоветѣ на светостта се откриватъ въ живота“. („Светия Духъ“ стр. 69).

7. Каква часть изпълнява Духътъ въ растението и освещението на христианина? Римл. 8: 2; II Сол. 2: 13.

„Чрезъ благодатното действие на Духа, който пребждва въ сърдцето на вѣрующия, животътъ се освещава и въ края запечатва за царството. Учението за освещението е библейско учение. Споредъ Божиия планъ, всички Негови вѣрни чада трѣбва да се осветятъ чрезъ пребждването на Духа въ тѣхъ. „Понеже това е волята Божия, вашето освещение.“ I Сол. 4: 3 и още: „Богъ отъ начало е избралъ васъ въ спасение чрезъ освещението на Духа и вѣрването въ истината,“ I, Сол. 2: 13. Небето е свето мѣсто и Богъ, чиято слава изпълва храма, е светъ Богъ. Неговата цель, следователно е, да бждатъ свети всички, които живѣятъ тамъ съ Него. И безъ тази светостъ, „Никой не ще

види Господа.“ Евр. 12:14. „Азъ съмъ Иеова Богъ вашъ: осветете се, прочее, и бждете свети, защото азъ съмъ светъ.“ Лев. 11:14. („Светиятъ Духъ“, стр. 71, 72).

8. Какъвъ плодъ се ражда чрезъ Духа въ християнския животъ? Гал. 5:22, 23.

„Новитъ създания на Христа откриватъ плодове на Духа: „Любовъ, радость миръ, търпение, доброта, вѣра, смирение и целомъдрие.“ Тѣ не могатъ вече да бждатъ задоволявани съ старитъ си похоти, а чрезъ вѣрата въ Божия Синъ ще следватъ Неговитъ стѣпки, ще отразяватъ Неговия характеръ и ще се очистятъ както Той е чистъ. Нѣщата, които тѣ по рано сж мразѣли, сега ги обичатъ; а каквото по-рано обичаха, сега тѣ намразяватъ. Гордитъ и самовластни по-рано сърдца, ставатъ нежни и смирени, суетнитъ и упорити по-рано ставатъ сериозни и скромни. Пияницата става трезвенъ, порочниятъ — чистъ. Суетнитъ свѣтски навици и обичаи се изоставятъ. Християнинътъ не търси външнитъ блѣсъци и украшения, а „скрития въ сърдцето човѣкъ, съ нетленното украшение на кроткъ и тихъ духъ.“ (1 Петр. 3:3, 4).

„Не съществува нито следа отъ истинско покаяние, докато не е настѣпила промѣна въ сърдцето и въ живота. Следъ като грѣшникътъ поднови своята клетва предъ Бога, следъ като той повърне откраднатото, следъ като изповѣда своитъ грѣхове и възлюби Бога и събратята си, чакъ тогава той може да бжде сигуренъ, че е спечелилъ победата надъ смъртъта и се е върналъ въ живота“. („Пътътъ къмъ Христа“, стр. 77).

Сила за завършване дѣлото

9. Каква вестъ се разнася по свѣта г. ч. частоящемъ? Откр. 14:6—12.

10. За какво трѣбва да се молимъ въ последнитъ дни? Деян. 2:15—21; Йоилъ 2:23; Зах, 10:1.

„Така Петдесетницата ще се повтори, но съ двойно изливане силата на Духа. Както „жетвата е краятъ на свѣта“, така и късниятъ дъждъ ще се излѣе, за да узрѣе житото и да го приготви за сѣрпа. При изливането на късния дъждъ, следователно, ще се види най-великото откровение на Божието присѣствие и Божията сила, каквато нѣкога е била виждана между човѣцитъ на земята. По този начинъ

дѣлото ще се прекрати и завърши . . . Божието дѣло ще бжде извършено отъ „останалитѣ“, обаче Божиятъ Духъ е който действува въ тѣхъ. „Той“ завършва дѣлото.“

11. Какво велико дѣло се върши днесъ? Откр. 7:1—4.

12. Коя мощна сила се употребява въ това важно дѣло? Ефес. 4:30.

„Чрезъ благодатното действие на Духа . . . животътъ въ края се запечатва за царството“.

5 урокъ — 1 ноемврий, 1941 г.

Залъзъ слънце 1721 часа сл. обѣдъ

Вмѣнена правда

Златенъ стихъ: „Който за насъ направи грѣшенъ Оногова, който не е знаелъ грѣхъ, за да станемъ ние чрезъ Него праведни предъ Бога“. II Кор. 5:21.

Въведение

Човѣкъ може да съжалява много за своето минало — за своитѣ грѣшки, недостатъци, непокорство къмъ Бога и Неговия законъ — но колкото и да съжалява, то си остава исторически фактъ и подлежи на наказание, отъ което самъ човѣкътъ не може да избѣгне. Никакви бждещи победи не могатъ да заличатъ онова минало, нито да отмѣнятъ неговото наказание — смъртта. „Защото заплатата на грѣха е смъртъ.“ Следователно, миналото трѣбва по нѣкакъвъ начинъ да се заличи, да се покрие. Нѣкой трѣбва да понесе наказанието, и това е което Исусъ върши — Той поема грижата за миналото. Като умрѣ и понесе наказанието за грѣха, Христосъ ни избави отъ сжщото. Ето, това е оправдание, което понѣкога се нарича вмѣнена правда. Лицето, на което се вмѣнява правда стои предъ Бога като да не е никога съгрѣшило.

Безнадеждното състояние на човѣка

1. Колко безнадеждно е състоянието на човѣка поради грѣха? Римл. 5:12; 7:14; Ефес. 2:11, 12.

„Нашето грѣшно състояние ни е отчуждило отъ Бога. Светиятъ Духъ описва сполучливо нашето състояние съ думитѣ: „Които бѣхте мъртви чрезъ своитѣ престѣпления.“ „Цѣлата глава е болна и сърдцето изнемоощѣло; отъ стѣпалото на ногата дори до главата нѣма здраво мѣсто“. Сатана ни държи здраво въ своитѣ примки, въ които ние „сме уловени живи по неговата воля“. („Пътътъ къмъ Христа“, стр. 57).

2. Какъ е описана неспособността на човѣка да промѣни себе си? Йер. 13:23; римл. 7:18—23.

„Невъзможно е намъ, чрезъ собствени сили, да се избавимъ отъ пропастьта на грѣха, въ която сме паднали. Нашитѣ сърдца сж зли и ние не можемъ да ги промѣнимъ. „Кой може да извади чисто отъ нечистото“ . . Възпитанието, образованието, както и всички усилия и успѣхи на човѣцитѣ иматъ своя собствена сфера на действие, но въ този случай тѣ сж безсилни. Тѣ могатъ да промѣнятъ нравитѣ и морала, но не сж въ състояние да измѣнятъ сърдцето; тѣ не могатъ да пречистатъ скрититѣ подбуди на живота. . . Голѣма измама е да се вѣрва, че е нужно само да се развива доброто, което по природа е въ човѣка. „Но естествениятъ човѣкъ не побира това, което е отъ Божия Духъ, защото за него е глупостъ; и не може да го разбере, понеже то се изпитва духовно“. („Пътътъ къмъ Христа“, стр. 23, 24).

Вмѣняване Христовата правда

3. Какво направи Христосъ за грѣшниците? На кого трѣбва, следователно, да се надѣваме за помощъ? Гал. 3:13; Римл. 8:3.

„Христосъ ни освобождава отъ осѣждението на грѣха като обида спрямо Бога. Той ни очиства отъ осквернението на грѣха. Изцѣлява ни отъ болестта и обезобразеността на грѣха. Избавя ни отъ робството на грѣха. Освобождава ни отъ закона на грѣха. Всичко това Той върши за насъ чрезъ смъртъта Си и чрезъ вселяващото се въ насъ Негово присѣствие“. („Победоносенъ животъ“, стр. 18).

4. Какво се вмѣнява на ония, които приематъ Христа за свой замѣстникъ? Римл. 4:11, 23—25.

„Христовитѣ последователи могатъ да стоятъ предъ Бога въ името на своя Учителъ. Тѣ ставатъ ценни предъ Бога чрезъ цената на направената за тѣхъ жертва. Считатъ се скжпи поради вмѣнената тѣмъ Христова правда. Заради Христа Богъ прощава ония, които Му

се боятъ. Той не вижда въ тяхъ нечестието на грѣшника, а подобие то на Своя Синъ, въ Когото тѣ вѣрватъ“. („Желанието на вѣковетъ“, стр. 667).

5. Какво трѣбва да направи човѣкъ отъ своя страна, преди да настѣпи това положение? Иовъ 42:5, 6; Езек. 20:43.

„Истина е, че човѣцитѣ понѣкога се засрамватъ отъ своитѣ грѣшни пѣтици, така щото се отказватъ отъ нѣкои отъ своитѣ лоши навици преди да сж дошли до съзнанието, че Христосъ, чрезъ Своята любовъ, ги привлича къмъ Себе Си. Но когато тѣ започнатъ да се поправятъ, когато въ тяхъ се събуди сериозно желание да постѣпватъ праведно, въ тяхъ действува само Христовата сила и ги напѣтва къмъ това. Тѣ чувствуватъ въ себе си едно непонятно за тяхъ влияние, съвѣстѣта имъ се пробужда, тѣхниятъ външенъ животъ става другъ и почва да става по-добъръ. Когато Христосъ обърне тѣхното внимание върху себе си и върху кръста, когато тѣ съзнаятъ че тѣхнитѣ грѣхове Го заведоха на кръста, тѣ почватъ да се вслушватъ и да следватъ предупредителния гласъ на съвѣстѣта. Тѣ виждатъ тогава всичката нечестивостъ и грѣховностъ на своя животъ. Христовата правда става по-разбираема за тѣхния разумъ и тѣ извикватъ: „Що е грѣхътъ, че да изисква толкова голѣма изкупителна жертва? Необходима ли бѣше всичката тази любовъ, всичкитѣ тия унижения, за да не погинемъ ние, а да спечелимъ вѣченъ животъ?“

„Грѣшникътъ може да се противи на тази любовъ, той може да се колебае да се приближи до Христа, но, ако не се възпротиви, той бива привлеченъ при Исуса. Щомъ грѣшникътъ се запознае съ Божия спасителенъ планъ, той ще дойде въ подножието на кръста съ пълно и искрено покаяние за грѣховетѣ си, които сж причинили страданията на скѣпия и любимъ Божий Синъ“. („Пѣтьтъ къмъ Христа“, стр. 36, 37).

6. Каква надежда се дава на ония, които желаятъ да се освободятъ отъ грѣха? Исая 1:18; Мат. 11:28.

„Не се отчайвайте, като видите грамадността на вашата грѣховностъ. Христосъ дойде тъкмо за това на този свѣтъ — да спаси грѣшникитѣ. Ние не можемъ да примиримъ Бога съ себе си, а — о, чудесна любовъ! — „Богъ въ Христа примиряваше свѣта съ Себе Си.“ Съ най-нежна любовъ Той търси сърдцата на Своитѣ паднали и заблудени чада. Земнитѣ родители не могатъ да бждатъ тъй търпеливи къмъ слабоститѣ и пороцитѣ на своитѣ деца, както Богъ е съ тѣзи, които Той търси да спаси. Никой не би билъ въ сѣстояние да се

моли тъй искрено и тъй сърдечно за грѣшника, както Той стори това. Всички Негови обещания, всичкитѣ предупреждения сж само въздишки на неизказана любовъ“. (Пжтьтъ къмъ Христа“, стр. 46, 47).

Символътъ на оправданието

7. Чрезъ кой обрядъ се изразява реалността на тази надежда? Римл. 6:3, 4.

8. Какво става тогава Христосъ за вѣрующия? I Кор. 1:30; II Кор. 5:21.

„Този, който не познаваше грѣхъ, бѣ направенъ грѣшенъ за насъ. Съ този страшенъ товаръ отъ вина върху себе си поради нашитѣ грѣхове, Той устоя на най-страшенъ изпитъ по отношение на апетита на любовта къмъ свѣта и славата, както и на любовта къмъ показана, която довежда до самонадѣяностъ. Христосъ понесе тѣзи три главни изкушения и ги победи заради човѣка, издействувайки за него единъ праведенъ характеръ, защото знаеше, че човѣкъ не може да постигне това отъ само себе си.“ („Свидетелства“, т. 3, стр. 372).

9. Какъ още е описано това дѣло на оправдание? Зах. 3:3—5.

„Въпрѣки недостатѣцитѣ на Божия народъ, Христосъ не се отвръща отъ предмета на Своята грижа. Той има силата да промѣни тѣхното облѣкло. Той премахва омърсената дреха, облича Своитѣ каещи се и вѣрващи чада съ дрехата на правдата, и срещу имената имъ въ небеснитѣ книги отбелязва опрощение. Предъ небесната все-лена Той ги изповѣдва за Свои. Сатана, тѣхниятъ врагъ, бива изявенъ като клеветникъ и измамникъ. Богъ ще извърши правда за избранитѣ Си“. („Христови притчи“, стр. 169).

10. Какъ се издействува това оправдание? Съ какви думи се описва тази опитностъ? Йер. 23:6; Римл. 3:24—26.

Оправданието се издействува отъ Христа, и такива думи като благодать, вѣра, умилоствие, изкупление и правда се употребяватъ, за да опишатъ процеса и неговото значение.

11. Какъ се получава това оправдание? Римл. 3:22; Ефес. 2:8; Римл. 5:1.

„Ние не можемъ да изкупимъ миналитѣ си грѣхове, ние не можемъ да обновимъ сърдцата си и да достигнемъ светостта съ соб-

ствени сили. Но Господь обещава, че Той ще стори това за насъ чрезъ Христа. Ние сме длъжни да върваме това обещание. Ние сме длъжни да изповѣдваме нашитѣ грѣхове, да се отдадемъ Богу и да Му служимъ. Щомъ ние сторимъ това, и Той ще изпълни Своето обещание къмъ насъ. Ако върваме обещанието, ние върваме, че грѣховетѣ ни сж простени и сърдцата ни очистени, а следъ това Богъ върши Своето дѣло; тогава и ние ще бждемъ изцѣлени отъ нашитѣ грѣхове и слабости, както това стана съ разслабения. Това *става*, ако върваме.“ („Пътътъ къмъ Христа“, стр. 67).

6 урокъ — 8 ноемврий, 1941 г.

Залѣзъ слънце 1713 часа сл. обѣдъ

Новиятъ животъ

Златенъ стихъ: „Защото, ако бидохме примирени съ Бога, чрезъ смъртъта на Сина Му, когато бѣхме неприятели, колко повече сега, като сме примирени, ще се избавимъ чрезъ Неговия животъ.“ Римл. 5:10.

Въведение

Чрезъ вмѣняемата правда се взема грижата за миналото. Христосъ умрѣ, да ни избави отъ наказанието на миналитѣ ни грѣхове. Вzeti сж сжщо достатъчно мѣрки за да може предадената Богу душа да води праведенъ животъ. Христосъ живѣе за да ни спаси отъ грѣховетѣ на настоящето и страховетѣ на бждещето — „защото азъ живѣя, ще живѣете и вие.“ Това, което Исусъ направи въ Своя земень животъ, сега го върши чрезъ нашия животъ. Живущиятъ въ насъ Христосъ ни дарява тукъ и сега, моментъ следъ моментъ, за радостъ и миръ възкресения животъ, победоносния животъ и тържествующия животъ. Това понѣкога се нарича вмѣнена правда.

Прояви на оправданието

1. Кое е първото духовно благословение, което оправданиятъ получава? Римл. 5:1; Исая 32:17.

„Христовиятъ миръ произхожда отъ истината. Той е хармония съ Бога. Свѣтътъ е настроенъ враждебно спрямо Божия законъ; грѣш-

ницитѣ сж настроени враждебно сптямо своя Създателъ, и като резултатъ отъ това, тѣ сж настроени враждебно и единъ къмъ другъ. Но псалмистътъ заявява: „Много миръ иматъ ония, които обичатъ закона Ти“. Човѣцитѣ не могатъ да създадатъ миръ. Човѣшките планове за очистиане и подигане отдѣлнитѣ човѣци или обществото не могатъ да установятъ миръ, понеже не достигатъ сърдцето. Единствената сила която може да създаде или увѣковѣчи истински миръ е благодатъта на Христа. Когато се всади въ сърдцето, тя ще прогони злите страсти, които създаватъ размирици и борби“. („Желанието на вѣковетѣ“, 302, 303).

2. По какъвъ другъ начинъ е изразена тази опитность? Римл. 5:10.

„При новорождението сърдцето идва въ хармония съ Бога, тъй като идва и въ съгласие съ Неговия законъ. Когато тази голѣма промѣна настѣпи у грѣшника, . . . стариятъ животъ на отчуждение отъ Бога се прекратява и започва новиятъ животъ на примирение, на вѣра и любовъ. Тогава „правдата на закона“ ще „се изпълни въ насъ, които не живѣемъ по плътъ, а по Духъ.“ Езикътъ на душата тогава ще е: „Какъ обичамъ закона Ти! Цѣлъ день е той поучение мое!“ („Великата борба“, стр. 468).

3. Коя славна събодa се постига по този начинъ? Римл. 8:1; Иоанъ 8:36.

4. Чрезъ коя сила се издействува тази опитность? Римл. 8:2; Иоанъ 6:63.

„Чрезъ смъртъта и пролѣтата кръвъ на Христа ние се оправдаваме; а чрезъ силата на Духа, изпратена отъ небето чрезъ службата на Господа, ние се освещаваме. Ние никога не бихме могли да бждемъ оправдани безъ Неговата смъртъ и възкресение, нито бихме могли да бждемъ осветени безъ Неговия животъ и ходатайство, които доведоха до слизането на Духа надъ църквата и надъ всѣки отдѣленъ вѣрующъ. Всѣко Божие чадо става храмъ на Светия Духъ. Когато вѣрующиятъ се оставя безрезервно да бжде изпълненъ, обладанъ и управляванъ отъ Духа, всѣка негова онаследена и възприета наклонность къмъ съгрѣшаване бива покорена, и той получава божественъ животъ, свобода, сила и победа.“ („Победоносенъ животъ“, стр. 91).

Общение съ Христа

5. На какво общение се радва вѣрующиятъ въ този новъ животъ? Мат. 28:20; I Иоан. 1:1 — 3; Иоанъ 17:23.

6. Какво е въ състояние да направи Христосъ за ония, въ които се вселява? Мат. 1:21; Евр. 7:25.

„Не е ли странно, че на всѣкжде има човѣци, които се молятъ за това, което е вече дадено драговолно? Тѣ се молятъ за миръ, но Отецъ имъ отговаря: „Азъ съмъ далъ вече миръ за васъ въ Христа. Приемете Него и ще имате миръ.“ Човѣцитѣ се молятъ за животъ и отговорътъ е сщия: „Азъ съмъ ви далъ вѣченъ животъ въ Моя Синъ. Приемете Него, и ще имате животъ.“ Човѣцитѣ викатъ къмъ Бога за победа, и отговорътъ е: „Нѣма победа на човѣцитѣ, освенъ въ победителя.“

„Христосъ взе нашето човѣшко естество и спечели вѣчна победа не за Себе Си, но за човѣцитѣ. Както животътъ и мирътъ сж Божии дарове, така и победата е даръ. „Благодаря Богу, който ни дава победа.“ I Кор. 15: 57. Защо човѣцитѣ се мжчатъ и борятъ да придобиятъ това, което имъ се дава като даръ отъ Христа? Тѣ говорятъ за победа въ тази точка и за победа въ онази точка, когато Христосъ е победата въ всѣка точка, стига да биха повѣрвали това“ („Победоносенъ животъ,“ стр. 102, 103).

7. Въ какво можемъ да бждемъ увѣрени, когато Христосъ започне Своего дѣло на благодатъ въ сърдцето ни? Фил. 1:6; I Сол. 5:24.

Победоносниятъ животъ

8. Въ какво въвежда новородението? Иоанъ 10:10.

„Истинската вѣра и истинската молитва — колко силни сж тѣ! Тѣ сж две ржце, съ които молещия се човѣкъ се хваща за силата на Вѣчната любовъ. Вѣрата е упование въ Бога — Вѣрване, че той ни люби и знае, кое служи за нашето добро. Като така, вмѣсто да избираме своя си пѣтъ, тя ни кара да избираме Божия. Вмѣсто нашето невежество, тя приема Божията мждрость; вмѣсто нашата слабостъ, тя приема Неговата сила; вмѣсто нашата грѣховностъ, тя приема Неговата правда. Нашиятъ животъ, самите ние, сме вече Негови. Вѣрата признава Неговото право на собственостъ и приема неговитѣ благословения. Истината, правотата и чистотата сж посочени като тайнитѣ на успѣшния животъ. Вѣрата е която ни дава възможность да ги притежаваме. Всѣка добра подбуда или въодушевление е даръ отъ Бога. Вѣрата получава отъ Бога она животъ, който единствено може да създаде истинско растене и деятелность.“ („Евангелски служители,“ стр. 259).

9. Какво развитие въ характера ще се види, когато отъ день на день растемъ въ благодатъта? Мат. 5:48; I Иоан 5:4.

„Всѣко истинско послушание идва отъ сърдцето. При Христа то бѣ сърдечна работа. Ако ние позволимъ, Той ще се свърже съ нашитѣ мисли и намѣрения и ще доведе нашитѣ сърдца, умове въ съгласие съ закона така, че нашето послушание къмъ Него да е въ сжщностъ на нашитѣ собствени подбуди. Облагородената и осветена воля ще изпитва най-голѣмо удоволствие въ Неговата служба. Когато опознаемъ Бога така, както ни е дадено да Го опознаемъ, нашиятъ животъ ще бжде животъ на постоянно послушание. И така, чрезъ оценяване характера на Христа и общение съ Бога, грѣхътъ ще ни стане омразенъ.“ („Желниаето на вѣковетъ“, стр. 668).

10. На колко хора може този победоносенъ животъ да стане една действителностъ? Иоанъ 3:16; Ис. 45:22.

Победата не е само за нѣколко привилегировани, лица, а за всѣко Божие чадо. Победата е наследство на всѣкиго, и човѣкъ трѣбва да поиска това наследство. „Чрезъ истинското проявление на волята у тебе въ тоя животъ може да настѣпи пълна промѣна. Ако ти предадешъ изцѣло волята си на Христа, ти се съединявашъ съ силата, която стои надъ всѣко господство и началство. Ти ще получишъ сила отъ горе, да бждешъ твърдъ и постояненъ, а като се отдадешъ завинаги Богу, ти добивашъ възможността да живѣешъ новъ животъ, живота на вѣрата.“ („Пътътъ къмъ Христа“, стр. 63).

7 урокъ — 15 ноемврий, 1941 г.

Залѣзъ слънце 17'03 часа сл. обѣдъ

Посвещение

Златенъ стихъ: „Ако иска нѣкой да дойде следъ Мене, нека се отрече отъ себе си, нека дигне кръста си, и така нека ме последва.“ Мат. 16:24.

Въведеніе

Посвещението е предаване душата на Бога. То е съединение, единностъ съ небеснитѣ сили. То се характеризира съ молитва и хранене отъ Божието Слово. То е единъ животъ, който е смиренъ, но

не и слабъ, дръзновенъ, но не и грубъ, непоклатимъ, но не и упоритъ, кроткъ, но не и колебливъ, сигуренъ, но не и гордъ. Посвещението е човъшката частъ при приемане Христовата правда — то е подчинение на по-висши и по-голъми сили.

Посвещението изисква всичко, което имаме и което сме

1. Споредъ Христа, кое е първото изискване, за да стане нѣкой Неговъ ученикъ? Мат. 16:24; Лука 14:33.

„За да може човѣкъ да стане въ пълния смисълъ на думата вѣрующъ въ Исуса Христа, той трѣбва първомъ да се освободи отъ личното азъ. Когато човѣкъ се отрече отъ личното азъ, Господь го прави ново създание. Нови сѣдове могатъ да държатъ ново вино. Христовата любовъ ще въдушеви вѣрващия съ новъ животъ. Христовиятъ характеръ ще се прояви у тоя, който се вглежда въ начинателя и завършителя на нашата вѣра.“ („Желанието на вѣковетъ“, стр. 280).

2. Какъ изрази Исусъ предимството на любовта къмъ Бога? Мат. 10:37; Лука 14:26.

Гръцката дума, която тукъ е преведена „намрази“ е единъ старъ и много силенъ глаголъ, който означава мразя, ненавиждамъ. Въ книгата „Словенски картини въ Новия заветъ,“ се казва следното:

„Ориенталцитѣ употребяватъ много силни думи за това, което по-спокойнитѣ духове биха изразили като предпочитание или равнодушие. Но въпреки това, Исусъ тукъ съвсемъ не иска дакаже, че човѣкъ трѣбва по необходимостъ да направи баща си или майка си като такива, защото Мат. 15:4 доказва обратното. Само когато стане въпросъ на изборъ (сравни Мат. 6:24), както обиковено става, и когато бащата или майката се противопоставятъ на Христа, тогава човѣкъ не трѣбва да се колебае.“

„Богъ даде всичко за човѣка, и Той го моли да поставя Неговата служба надъ всѣко земно и себелюбиво съображение. Той не може да приеме едно раздвоено сърдце. Сърдцето, което е завладѣно отъ светски наклонности, не може да бжде посветено на Бога. Поуката е за всѣко време. Ние трѣбва да следваме Божия Агнецъ кждето и да отива Неговото ръководство и приятелство трѣбва да бждатъ предпочитани надъ всѣки земенъ приятель. Христосъ казва: „Който люби баща или майка повече отъ мене не е достоенъ за мене:“ („Хрисови притчи,“ стр. 223).

Нашата нужда отъ посвещение

3. Колко ясно излага апостолъ Павелъ нуждата отъ пълно посвещение? Римл. 12:1; Гал. 5:24.

„Въ древната жертвена служба, която представляваше евангелието символично, жертвитѣ, които се принасяха на Божия олтаръ не трѣбваше да иматъ никакъвъ недостатъкъ. Жертвата, която трѣбваше да представлява Христа трѣбваше да е безпорочна. Божието Слово изяснява съ това, какви трѣбва да бждатъ Божиитѣ чада, — „жива жертва,“ „света и непорочна“, „благоугодна Богу“ („По стѣпките на великия Лѣкаръ“, стр. 130),

4. Какъ описва по-нататъкъ апостолътъ това посвещение? Римл. 6:11; Кол. 3:2, 3.

5. Съ какъвъ въпросъ се опита Христосъ да втѣлпи въ ума на Петра урока за пълното посвещение? Иоанъ 21:15.

„Христосъ даде всичко за насъ, и тия, които приематъ Христа, ще бждатъ готови да жертвуватъ всичко заради Него. Преди всичко тѣ ще мислятъ за Неговата честъ и слава. Ако обичаме Исуса, ние и ще обичаме да живѣемъ за Него, да му принасяме благодарствени жертви и да работимъ за Него. Самата работа ще ни се вижда лека. Заради Него ние ще пожелаваме да страдаме, да се трудимъ и да жертвуваме. Ние ще Му съчувствуваме въ Неговия копнежъ за спасението на човѣчеството. Ние ще чувствуваме сжшия нѣженъ копнежъ за души, какъвто Той чувствуваше.“ („Христови притчи“, стр. 49, 50).

6. Какво може да бжде заставенъ да направи нѣкога такъвъ, който се е посветилъ на Христа? Мат. 6:24; I Иоан. 2:15.

7. Съ кого ще обитава Богъ? Исаия 57:15; Иоанъ 14:23.

„Гордото сърдце се стреми да придобие спасение; но както нашето право, така и нашата годностъ за него се намиратъ въ Христовата правда. Богъ не може да направи нищо за спасението на човѣка, ако последниятъ, следъ като се убеди въ своята слабостъ, и се освободи отъ своята самонадеяностъ, не се предаде напълно на Божието ръководство. Нищо не се задържа отъ оная душа, която чувствува своята нужда. Тя има свободенъ достѣпъ до Тоя, въ когото обитава всичката пълнота.“ („Желанието на вѣковетѣ“, стр. 300).

Учителят е нашъ примѣръ

8. Какъвъ примѣръ на посвещение ни даде Христосъ? Иоанъ 6:38; 17:19.

„Исусъ обясни на Своитѣ ученици, че Неговиятъ животъ на себестрицание е примѣръ на това, което тѣхниятъ животъ трѣбва да бжде. Повиквайки около Себе Си, заедно съ ученицитѣ Си, народа, който стоеше тамъ наблизу. Той казва: „Ако иска нѣкой да дойде следъ Мене, нека се отрече отъ себе си, нека дигне кръста си, и така нека ме последва.“ Кръстътъ бѣ свързанъ съ силата на Римъ. Той бѣ инструментъ на най-жестока и унижителна смъртъ . . . Но Исусъ заповѣда на ученицитѣ Си да дигнатъ кръста и да го носятъ следъ Него. Отъ тѣзи думи ученицитѣ Му разбираха, макаръ и смѣтно, че трѣбва да се подложатъ на най-горчиво унижение — да се подложатъ дори на смъртъ заради Христа. Попълно посвещение отъ това не биха могли Исусовитѣ думи да опишатъ. Но нали и Той бѣ приелъ всичко това за тѣхъ? Исусъ не бѣ въ състояние да счита небето като желано мѣсто докато ние бѣхме загубени; загова Той напусна небеснитѣ дворове за единъ животъ на укори и хули и позорна смъртъ. Този, който бѣ богатъ на небето, стана бедень, за да се обогатимъ ние чрезъ Неговата бедность. Ние трѣбва да следваме пжтя, по който Той вървя.“ („Желанието на вѣковетъ“, стр. 416, 417).

9. Въ каква мѣрка ще действува силата на Христа въ живота на тоя, който се е напълно посветилъ Богу? Филип. 4:13; Ефес. 3:16.

„Всички, които посвещаватъ на Бога своята душа, тѣло и духъ, ще получаватъ постоянно нови физически и умствени сили. Изчерпаемитѣ небесни източници сж на тѣхно разположение. Христосъ имъ дава диханието на Своя собственъ Духъ, живота на Своя собственъ животъ. Светиятъ Духъ полага най-голѣми старания, да работи въ сърдцето и ума... Като съдействуватъ на Христа, тѣ ставатъ свършени въ Него и въпрѣки човѣшката си слабостъ сж въ състояние да вършатъ дѣлата на Всемогщия.“ („Желанието на вѣковетъ“, стр. 827).

10. Какъвъ духъ на посвещение трѣбва да се проявява въ това време? Евр. 10:35—39; II Петр. 3:11, 12.

„Великото дѣло на евангелието не ще се завърши съ по-малка сила отъ тази, която го отличаваше въ началото. Пророчествата, които се изпълниха при изливането на ранния дъждъ при разкриването на

евангелието, пакъ ще се изпълнятъ чрезъ късния дъждъ и при неговото закриване. Това е времето на освежението, което апостолъ Павелъ предвиждаше, когато казва: „И тъй, покайте се и обърнете се, за да се заличатъ грѣховетъ ви, за да дойдатъ времена за прохладжане отъ лицето на Господа, и Той да прати предсказания вамъ Исуса Христа“.

„Божии служители, съ просвѣтени и сияещи отъ света ревностъ лица ще бързатъ отъ мѣсто на мѣсто, за да разгласяватъ вестъта отъ небето. Хиляди гласове ще разпространяватъ предупреждението по цѣлата земя. Чудеса ще се вършатъ, болни ще биватъ излѣкувани и ще следватъ знамения и чудеса отъ вѣрващитѣ... По този начинъ земнитѣ жители ще бждатъ изправени предъ решение да заематъ становище“. („Великата Борба“, стр. 508).

8 урокъ — 22 ноемврий, 1941 г.

Залѣзъ слънце 17 часа сл. обѣдъ

Блаженството на посветената служба

Златенъ стихъ: „*Както ти прати мене на свѣта, така и азъ пратихъ тѣхъ на свѣта*“. Иоанъ 17:18.

Въведение

Въ Библията има много покани — покани да „дойдемъ“, „починемъ“, „получимъ“, „приемъ“, — но въ противоположностъ на тѣзи има и твърде силни увещания да „отидемъ“, „работимъ“, „свидетелствуваме“ и „правимъ ученици.“ Исусъ бѣ между човѣцитѣ като такъвъ, който служи. Последнитѣ награди не ще се дадатъ заради вѣроизповѣдания, нито само заради спечелени победи, нито даже и само заради напълно светъ животъ; но тѣ ще бждатъ дадени заради това, че „гладенъ бѣхъ и ме нахранихте; жаденъ бѣхъ и ме напоихте; страненъ бѣхъ и ме прибрахте; голъ бѣхъ и ме облѣкохте; боленъ бѣхъ и ме посетихте; въ тъмница бѣхъ, и дойдохте при менъ.“ Служенето — изблѣкътъ на християнството — е великата цель, за която следваме подиръ Христа. То е свидетелството на нашата вѣра, доказателство на това, че сме Христови ученици. „Вие сте сольта на земята,“ „виделината на свѣта,“ граждани на небето и посланници на Бога, работещи „заедно съ Бога“, защото „който казва, че пребждва въ Него длъженъ е да ходи тъй, както Той е ходилъ.“

1. Какво доказателство имаме въ Писанието за това, че Исусъ съзнаваше, че е изпратенъ отъ Бога да изпълни една опредѣлена мисия на земята? Йоанъ 12:49: 5:30; 4:34.

2. Колко ясно е изложена нашата мисия, да изявимъ Христа на свѣта? Какви сходства има въ дветѣ мисии? Йоанъ 17:18; I Иоан. 4:17 посл. часть; Мат. 28:18—20; Деян. 1:8.

Христосъ бѣ увѣренъ, че е изпратенъ отъ Бога да изпълни една опредѣлена мисия на земята. И ние имаме сжщитѣ основания да бждемъ увѣрени, че сме изпратени отъ Христа, да изпълнимъ едно опредѣлено дѣло въ свѣта. Колко често и по колко много начини е подчерталъ тази истина!

„Че въ небеснитѣ жилища има приготовено мѣсто и за насъ не е по-сигурно отъ това, че и тукъ на земята ни е опредѣлено едно мѣсто кждето да работимъ за Бога.“ („Христови притчи“, стр. 327).

3. Какво увѣрение бѣ свързано съ първия позивъ на Христа за ученичеството? Мат. 4:19: сравни съ Иоанъ 15:16.

„Заръчването на Спасителя до Неговитѣ ученици включва всички вѣрующи. То включва всички вѣрующи въ Христа до края на времето. Фатална грѣшка е да се предполага, че работата за спасение души зависи изключително отъ ржкоположенитѣ проповѣдници. Евангелието е повѣрено на всички, които сж станали участници на небесното вдъхновение. Всички, които приематъ живота на Христа сж опредѣлени да работятъ за спасението на своитѣ съчовѣци. За тази цель е основана църквата, и всички които взематъ върху себе си нейнитѣ свети обещания се задължаватъ съ това да бждатъ съработници на Христа.“ („Желанието на вѣковетѣ“, стр. 822).

4. Съ каква готовность и усърдие изпълниха първитѣ ученици и първата църква това заръчване на Христа? Йоанъ 1:40, 41, 43—45; Деян. 8:1—4.

5. Колко силно чувствувахе апостолъ Павелъ товара за изгубени души? Римл. 9:1—3; I Кор. 9:16, 22.

„При портитѣ на Дамаскъ, видението на Разпнатия промѣни цѣлия му (Павловия) животъ. Гонительтъ стана ученикъ, и учительтъ стана ученикъ. . . Неговиятъ по-нататъшенъ животъ бѣ вдъхновяванъ отъ принципа на себепожертвувателността, службата на любовта.“ („Възпитание“, стр. 65).

Нашата лична отговорност

6. Коя е мърката на отговорността въ душеспасителното дѣло? Мат. 25:15, 19.

„Господь отдавна чака да види цѣлата църква завладѣна отъ духа на служенето, така че всѣки да работи за Него споредъ способността си. Когато членоветѣ на Божията църква вършатъ своята опредѣлена работа въ нуждающитѣ се полета въ отечеството и вънъ отъ него въ изпълнение на евангелската поръчка, цѣлиятъ свѣтъ ще бжде предупреденъ скоро и Господь Исусъ ще се завърне на тази земя съ сила и голѣма слава.“ („Дѣлата на апостолитѣ“, стр. 111).

7. Коя класа се намиратъ въ най-голѣма опасностъ? Мат. 25:24, 30.

„Господь има мѣсто за всѣкиго въ Своя великъ планъ. Таланти, които не сж нуждни не се и даватъ. Макаръ талантътъ да е малъкъ, Богъ има мѣсто и за него, и този единъ талантъ, ако се употребява вѣрно, ще изпълни тъкмо онази работа, за която Богъ го е предъ назначилъ. Талантътъ на скромния селянинъ е нуженъ за работата отъ кжша въ кжша, и той може да постигне въ тази работа много повече, отколкото такъвъ, който притежава блѣстящи таланти.“

„Предъ насъ стоятъ отворени хиляди врати на ползотворность. Ние се оплакваме отъ оскуднитѣ сръдства, които имаме по настоящемъ, докато отъ разни страни молятъ наложително за сръдства и хора. Ако бихме се заели сериозно, ние бихме могли даже още сега да умножимъ сръдствата стократно, но себелюбието и себеугаждането преграждатъ пътя.“ („Свидетелства“ т. 9, стр. 37, 38)

8. Колко продължително трѣбва да сѣемъ семената на истината? Кое нѣщо трѣбва да ни подтиква къмъ това? Екл. 11:6; Исаия 32:20; II Кор. 5:20.

„Ние трѣбва да сѣемъ край всички води, пазейки душитѣ си въ Божията любовь, работейки докато е день и употребявайки сръдствата, които Богъ ни е далъ да използваме за каквато и да е нужда, която би ни се изпрѣчила. Каквото намѣри ржката ни да върши трѣбва да го вършимъ съ вѣрность; каквато и жертва да сме повикани да направимъ, трѣбва да я направимъ радостно. Като сѣемъ край всички води ще установимъ, че койго сѣе щедро, щедро и ще пожъне.“ („Свидетелства“, т. 9, стр. 127).

Обещание за награда

9. Какво обещание се дава на ония, които сѣятъ така при всички обстоятелства? Псал. 126:5, 6.

„Великиятъ заветъ на Бога гласи, че „докато съществува земята, сѣне и жетва . . . не ще престанатъ.“ Бидейки увѣренъ въ това обещание, земледѣлецътъ работи и сѣе. Съ не по-малко увѣрение трѣбва да работимъ и ние въ духовното сѣне, довърявайки се на обещанието Му, което гласи „Така ще бжде и съ словото ми, което излиза изъ устата ми; то не ще се върне при мене праздно, но ще изпълни волята мѣ и ще успѣе въ това, за което го изпращамъ.“ „Който излиза съ плачъ и носи скъпоценно семе, безсѣмнено ще се върне пакъ съ радостъ, носещъ снопове съ себе си.“ („Хрисови притчи,“ стр. 65).

10. Какъ биватъ похвалени тѣ? Какво се обещава на всички, които придобватъ души за Божието Царство? Прит. 11:30; Дан. 12:3.

„Една спасена душа за Божието царство е по-ценна отъ всички земни богатства. Ние сме отговорни предъ Бога за душитѣ, съ които идваме въ допиръ, и колкото по-тѣсни сж връзкитѣ ни съ нашитѣ съчовѣци, толкова по-голяма е нашата отговорностъ.“ („Опитностъ и учение,“ стр. 214, 215).

11. Каква ще е крайната участъ на неплодоноснитѣ Християни? Иоанъ 15:2

12. Коя е най-силната и най-деятелна проповѣдъ, която може да се изнесе? Мат. 5:16.

„Хората вѣрватъ не това, което проповѣдникътъ говори, а това, което църквата живѣе. Много често животътъ на ония които се наричатъ защитници на истината противодействува на влиянието на изнасянитѣ отъ амвона проповѣди.

„Цельта на Бога е да прослави Себе Си въ свѣта чрезъ народа Си. Той очаква отъ ония, които носятъ името на Христа, да Го изявяватъ съ мислитѣ си, съ думитѣ си и съ дѣлата си. Мислитѣ имъ трѣбва да сж чисти и думитѣ имъ благородни, привличащи хората поблизу до Спасителя. Религията на Христа трѣбва да е втъкана въ всичко, което вършатъ и казватъ. Всѣка тѣхна търговска сдѣлка да е пропита отъ присѣтствието на Господа.“ („Свидетелства“, т. 9, стр. 21).

13. Само какъ може евангелското дѣло да бжде завършено? I Сол. 1:6—8.

„Божие дѣло на тази земя не ще се завърши докато мъжете и жените, които съставляват членството на нашите църкви, не се заловят на работа и не присъединят труда си къмъ тоя на проповѣдниците и църковните служители“. (Пакъ тамъ, стр. 117).

14. Кои особено биват похвалени при идването на Господа? Мат. 25:34—40.

„Мои братя и сестри, посветете се Богу за служба. Не пропускайте неизползуванъ нито единъ случай. Посещавайте болните и страдащите и проявете интересъ къмъ тѣхъ. Ако ви е възможно, сторете нѣщо, да направите живота имъ по-носенъ. По този начинъ вие можете да достигнете сърдцата имъ и да имъ говорите за Христа.“ (Пакъ тамъ, стр. 36).

9 урокъ — 29 ноемврий, 1941 г.

Залъзъ слънце 16'55 часа сл. обѣдъ

Словото и молитвата въ победоносния животъ

Златенъ стихъ: „Въ сърдцето си упазихъ Твоето Слово, за да не Ти съгрѣшавамъ.“ Псал. 119:11.

Въведение

Растителността не може да вирѣе безъ свѣтлина; рибите — безъ вода; животните — безъ храна; така и християните не могат да живѣятъ безъ молитва и изучаване на Словото. Неговите думи сж свѣтлина, вода, храна и нѣщо повече — тѣ сж сила, животъ, победа. Тѣ сж проводниците, презъ които текатъ всички духовни благословения, източникъ на всѣка сила, складъ на всѣка мъдростъ и изворъ на животъ. Който живѣе съ Библията, живѣе съ Бога; който я има за другаръ, общува съ Духа; който я изучава всѣкидневно, толкова често получава отъ Христа животъ и сила. Презъ Библията текатъ всички християнски добродетели, всѣко гържествуване и всѣка победа.

Въ Слово̀то се намира сила

1. Какъ се даде Божието Слово? II Петр. 1:21; II Тим. 3:16.

„Богъ е благоволилъ да предаде истината Си на свѣта чрезъ човѣци, и самъ Той, чрезъ Духа Си, подготви мжже и ги направи способни въ изпълнението на тази задача. Той е ръководилъ ума да избира какво да говори и какво да записва. Съкровището бѣ повѣрено на земни съзжди, и все пакъ то произхожда отъ не́бето. Свидетелството се предава чрезъ несъвършената изразностъ на човѣшкия езикъ, и все пакъ то е Божие свидетелство, и послушното, вѣрващо Божие чадо намира въ него славата на една божествена сила, пълна съ благодатъ и истина.“ („Великата борба“, Въведението, стр. 6, 7).

2. Какво е естеството на Божието Слово? Евр. 4:12; Иоанъ 6:63.

„Животътъ на Бога, който дава животъ на свѣта, се намира въ Неговото Слово. Тъкмо чрезъ Своето Слово Исусъ изцѣляваше болни и изпъждаше бѣсове. Чрезъ Своето Слово Той утиши морето и възкресяваше мъртви; и народътъ свидетелствуваше за това, че Словото Му е придружено съ властъ. Той говорѣше Божието Слово така, както Го бѣ говорилъ на всички старозаветни писатели. Цѣлата Библия е откровение на Христа. Тя е единствениятъ ни източникъ на сила.“ („Евангелски служители“, стр. 250).

3. Каква преобразяваща сила се съдържа въ това Божие Слово? II Петр. 1:3; Ефес. 5:26; Псал. 119:9; 11, 130.

„Богъ е откривалъ много често въ провидението Си, че нищо друго, освенъ откритата истина, Божието Слово, не е въ състояние да върне човѣка отъ грѣха, или да го предпазва отъ съгрѣшаване. Онова Слово, което открива вината на грѣха, упражнява надъ човѣшкото сърдце една сила, която довежда човѣка въ изправностъ и се задържа въ това положение. Господъ е казалъ, че Неговото Слово трѣбва да се изучава и изпълнява; то трѣбва да се прилага въ живота. Това Слово е така непоклатимо, както е и характерътъ на Бога, — сжщия вчера, днесъ и завинаги.“ („Свидетелства за проповѣдници“, стр. 80, 81).

4. Какво е въ състояние да направи Божието Слово? II Тим. 3:15.

„Ако пребждвате въ Мене,“ казва Той“ и думитѣ ми пребждватъ въ васъ, каквото желаете ще поискате и то ще ви бжде.“ Христосъ пребждва въ последователитѣ Си чрезъ Словото Си. Това е сжщото животодайно съединение, което е представено чрезъ яденето на плътта Му и пиенето на кръвта Му. Думитѣ на Христа сж духъ и животъ. Като ги приемешъ, ти приемашъ живота на лозата. Ти живѣешъ „чрезъ всѣко слово, което изхожда изъ устата Господни.“ Христовиятъ животъ въ тебъ дава сжщитѣ плодове, както въ Него. Като живѣешъ въ Христа, придържашъ се о Христа, поддържашъ се отъ Христа и се хранишъ отъ Христа, ти давашъ плодъ по подобieto на Христа.“ („Желанието на вѣуветѣ.“ стр. 677).

5. Какво се казва за духовната необходимостъ за изучаване на Божието Слово? Мат. 4:4; Римл. 15:4; I Кор. 10:11.

„Животътъ на Христа, който дава животъ на свѣта, се намира въ Негово Слово . . . Когато Неговото видимо присѣствие щѣше да се оттегли, Словото трѣбваше да е тѣхенъ (на последователитѣ Му) източникъ на сила. И тѣ както и Учителя си трѣбваше да живѣятъ „чрезъ всѣко слово, което изхожда изъ уста-та Господни.“ Както физическиятъ животъ се поддържа съ храна, така и духовниятъ ни животъ се поддържа съ Божието Слово. Всѣка душа получава за себе си животъ отъ Божието Слово.“ (Желанието на вѣковетѣ,“ стр. 390).

6. Какво се казва особено за пророческото Слово? II Петр. 1:16 — 19; Откр. 1:1 — 3.

„Господъ ще благослови всички, които търсятъ смирено да разбератъ онова, което е открито въ Откровението. Тази книга съдържа толкова много нѣщо, което е изпълнено съ безсмъртие и слава, щото всички, които я четатъ и изучаватъ, получаватъ благословенията, отредени за ония, „който слушатъ думитѣ на това пророчество и изпълняватъ писаното въ него.“ („Свидетелства за проповѣдници,“ стр. 114).

Ролята на молитвата въ победата

7. Какво е молитвата?

Отговоръ: „Молитвата е разкриване сърдцето предъ Бога като предъ приятель.“ — („Пътътъ къмъ Христа,“ стр. 97). „Молитвата е общение съ Бога.“ („Свидетелства“, т. 7, 42), „Молитвата е вѣкътъ на душата къмъ Бога“. — („Победоносенъ животъ,“ стр. 135). „Молитвата

е ключъ въ ржката на вѣрата за отваряне небесната съкровищница.“ („Пътътъ къмъ Христа“, стр. 99). „Молитвата е дишането на душата“ „Евангелиски служители“, стр. 254).

8. Какво мѣсто трѣбваше да заема молитвата въ живота, къмъ който Исусъ призоваваше човѣцитѣ? Лука 18:1.

„Нѣма мѣсто и време, което да не е пригодно за молитва къмъ Бога. Нищо не може да ни спре да не отправимъ сърдцата си къмъ Бога съ духъ на гореща молитва. Вsrѣдъ шума на улицата, посрѣдъ нашитѣ дневни работи и занятия ние пакъ можемъ да се молимъ Богу и да просимъ Неговата божествена подкрепа, както и Неемия стори, когато дойде съ просбата си предъ царь Артаксеркса. Навсѣкжде можемъ да поддържаме искрено общение съ Бога“. („Пътътъ къмъ Христа“, стр. 124).

9. Какво трѣбва да характеризира нашитѣ молитви? Ефес. 6:16; Фил. 4:6.

„Молитвитѣ ни трѣбва да сж изпълнени съ нѣжностъ и любовъ. Когато копнѣмъ за по-дълбоко и по-широко схващане на Христовата любовъ, ние ще викаме къмъ Бога за мъдростъ. Ако нѣкога е имало нужда отъ душепокрѣтителни молитви и проповѣди, то това е сега. Краятъ на всичко е наближилъ. О, да бихме могли да видимъ какво трѣбва нуждата си отъ търсене Господа съ всичкото сърдце! Тогава и бихме Го намѣрили!“ („Евангелски служители“, стр. 177).

10. Спомени нѣкои отъ Божиитѣ обещания за отговаряне на молитвитѣ ни. Псал. 91:15; Исая 58:9; Лука 11:9; Иоанъ 15:7.

„Никога не се произнася молитва, колкото и колеблива да е тя, никога не се проливатъ сълзи, колкото и въ тайно да става това, никога не се подхранва въ сърдцето искрено желание за Бога, колкото и слабо да е то, които Божиятъ Духъ да не взима подъ внимание. Даже и преди да се изговори молитвата, или изкаже желанието на сърдцето, Христовата благодатъ идва въ подкрепа на силата, която действува въ човѣшката душа.“ („Христови притчи“, стр. 206).

11. Какъвъ образецъ на молитва ни е далъ Христосъ? Мат. 6:9—13.

„Господнята молитва е кратка, но пълна. Въ нейнитѣ седемъ кратки просби сж включени всички нѣща, отъ които човѣцитѣ се нуждаятъ. Тя ни учи на бащинството на Бога, синовността на човѣка

и братството на всички раси. Тя посочва мѣстожителството, Неговото положение, Неговата сила, Неговата любовъ. Провѣзгласява Го за Животодателъ, за всемждъръ и всесилень.

12. Какво биваме особено съветвани да правимъ въ наше време? Лука 21:36.

10 урокъ — 6 декемврий, 1941 г.

Залѣзъ слънце 16:54 часа сл. обѣдъ

Духовно растене

Златенъ стихъ: *„Растете въ благодатьта и познанието на Господа нашего Исуса Христа“.* II Петр. 3:18.

Въведение

Растѣнето е признакъ на животъ. Да сме познали спасението, да сме заживѣли духовенъ животъ, да сме победили нѣкжде, да сме получили осиновение отъ страна на Бога не е гаранция за окончателна победа. Ние продължаваме да стоимъ въ благодатьта и спасението само когато растемъ, напредваме, развиваме се, постоянно откриваме нови истини, получаваме нови вдъхновения, подчиняваме се на нови кръщения на Духа и постигаме все по нови победи въ Христа. А когато сравняваме себе си съ Христа, безпогрѣшния образецъ, колко наложително ни съ вижда увещавнието „растемъ въ Него въ всѣко нѣщо.“

Християнскиятъ животъ е растене

1. Какъ описа Христосъ християнското растене Мар. 4:26—29.

„Проявяването на семето представлява началото на духовния животъ, и развитието на растението е красива фигура на християнското растене. Както е въ природата, така е и въ благодатьта: нѣма животъ безъ растене. Растението трѣбва или да расте, или да умре. Както неговото растене е безшумно и незабележимо, но продължително, така е и развитието на християнския животъ. При всѣка степенъ на развитие нашиятъ животъ може да е съвършенъ, но когато-

Богъ постига Своята целъ за насъ, ние ще напредваме постоянно. Освещението е дѣло на цѣлъ животъ. Съ увеличаването на нашитѣ случаи се увеличаватъ и нашитѣ опитности и познания. Ние ставаме силни за носене отговорности, и нашата зрѣзостъ ще се развѣва съразмѣрно нашитѣ привилегии.“ („Христови притчи,“ стр. 65, 66).

2. Какво увещание за растење ни дава апостолъ Петъръ? II Петр. 3: 18.

„Когато Божиитѣ чада растатъ въ благодатъта, тѣ постоянно добиватъ по-ясни разбирања на Божието Слово. Тѣ откриватъ нова свѣтлина и красота въ Неговитѣ свещени истини. Това е било вѣрно въ исторiята на църквата презъ всички вѣкове, и ще продължава да е така до края.“ (Евангелски служители,“ стр. 297).

3. Какъ изразява апостолъ Павелъ Божията целъ за Неговата църква? Ефес. 4: 14; 15.

4. Какъ прояви той въ живота си тази целъ на Бога? Фил. 3: 13, 14.

„Животътъ на Павла бѣ животъ на голѣма и разнообразна дейность. Той пжтуваше отъ градъ въ градъ, отъ мѣсто на мѣсто, разказваше исторiята на кръста, придобиваше обръщеници къмъ евангелието и основаваше църкви. За тѣзи църкви той се грижеше постоянно, и често пишеше до тѣхъ писма пълни съ наставления. Отъ време на време той работѣше своя занаятъ, за да изкарва всѣкидневния си хлѣбъ. Но при всичката тази голѣма и непрестанна дейность на живота си, той нито веднѣжъ не изгуби изпредъ очи великата целъ — да върви напредъ къмъ цельта на своето висше призвание.“ (Евангелски служители,“ стр. 58, 59).

5. Коя опитность на вѣрующитѣ въ Колосъ достави удоволствие на Павла? Кол. 1: 7—10.

„Така Павелъ изрази своето желание за вѣрующитѣ въ Колосъ. Колко високъ е идеалътъ, който тѣзи думи представятъ на Христовия последователъ! Тѣ показватъ чуднитѣ възможности на християнския животъ, още и изясняватъ, че нѣма граници за благословенията, които се даватъ на Божиитѣ чада. Увеличаващи постоянно познанията си за Бога, тѣ могатъ да напредватъ отъ сила въ сила, отъ висота до висота въ християнската опитность, докато, Божията славна сила, станатъ годни да сж участници на наследieto на светиитѣ.“ („Дѣлата на апостолитѣ,“ стр. 47).

6. Какви степени на растене трѣбва да се видятъ въ живота на християнина? II Петр. 1:4 — 8.

7. Каква трѣбва да бжде нашата духовна опитность даже и когато сме остарѣли или станали физически немощни? II Кор. 4:16.

Срѣдство за растене

8. Кое нѣщо признава християнина като ефикасно срѣдство за духовно растене? I Петр. 2:2; Иоанъ 6:33, 63.

9. Какво въздействие оказва Светиятъ Духъ върху живота? Гал. 5:22.

„Като приемете Духа на Христа — духа на себелюбивата любовь и работа на другитѣ — вие ще растете и ще давате плодъ. Въ характера ви ще узрѣватъ добродетелитѣ на Духа. Вѣрата ви ще се засили. убежденията ви ще се затвърдятъ и любовта ви ще се усъвършенствува. Вие ще отразявате все повече и повече подобieto на Христа въ всичко, което е чисто, благородно и добро.“ („Христови притчи," стр. 68).

10. Каква картина ни дава апостолътъ за постижение въ християнския животъ? I Кор. 9:24—27.

Крайната цель

11. Коя е цельта на нашето християнско растене? Матей 5:48.

„Богъ желае да достигнемъ образа на съвършенство, който е постижимъ за насъ чрезъ дара на Христа. Той ни моли да направимъ правиленъ изборъ, да се свържемъ съ небеснитѣ сили и да възприемемъ ония принципи, които биха възстановили въ насъ божествения образъ.“ („По стѣпките на великия Лѣкарь," стр. 114).

Освещение

Златенъ стихъ: „Освети ги чрезъ истината: Твоето Слово е истината.“ Йоанъ 17:17.

Въведение

По намѣрението на Христа и чрезъ божествената помощъ ние избираме живота на послушанието, получаваме Духа и се покоряваме на Неговото ръководство, приемаме оправдание, посвещаваме се на служба, общуваме съ Словото и растемъ въ благодатъта. Всички тѣзи нѣща ни водятъ по пътя на освещението къмъ цѣлтъ „светии на Господа.“ Освещението е единъ пътъ, чийто край е съвършенство — не относително съвършенство, не човѣшко съвършенство, но едно дадено отъ Христа и издействувано отъ Бога съвършенство; съвършенство, което е свободно отъ грѣхъ — чисто, славно, — „безъ петно или бръчка, или нѣщо таково, но... свето и непорочно“. Такова ще е всѣко Божие чадо, върху което Богъ поставя Своя печатъ, и което ще бѣде „безъ петно предъ престола на Бога“, при „явлението и царуването Му.“

Значението на освещението

1. Какъ се нарича Божията воля за насъ? I Сол. 4:1—7.

„Тази е Божията воля“, пише апостолъ Павелъ, „вашето освещение.“ При всичкитѣ Си постѣпки съ църквата Си Богъ цели нейното освещение. Той е избралъ чадата си за вѣчността, за това, да бждатъ свети. Той даде Сина Си да умрѣ за тѣхъ, за да се осветятъ тѣ чрезъ послушание на истината и да се освободятъ отъ нищожество на личното азъ. Отъ тѣхъ Той изисква едно лично дѣло, лично предаване. Богъ се прославя чрезъ ония, които изповѣдватъ, че вѣрватъ въ Него само когато изявяватъ Неговия образъ и се управляватъ отъ Неговия Духъ. И тогава, като свидетели за Спасителя, тѣ показватъ на яве това, което божествената благодатъ е сторила за тѣхъ.“ („Дѣлата на апостолитѣ“, стр. 559).

2. Каква опитность направиха коринтскитѣ вѣрующи? I Кор. 6:11.

„Въ живота на ученика Иоанъ се виждаше истинско освещение. Презъ годинитѣ на тѣсното му общуване съ Христа, той често биваше съветванъ и предупреждаванъ отъ Спасителя, и той приемаше тѣзи упреци. Когато характерътъ на Исуса се откри предъ Него, той видѣ своитѣ несвършенства и се смири отъ откритието, което направи. День следъ день, и въ противоположность на своя буенъ духъ, той наблюдаваше кротостта и дълготърпението на Исуса и слушаше неговитѣ уроци за смирение и търпение. Отъ день на день сърдцето му се привързваше къмъ Христа, докато въ любовта си къмъ Учителя изпусна изпредъ очитѣ си своето лично азъ. Силата и нѣжността, величието и смирението, мощта и търпението, които наблюдаваше въ всѣкидневния животъ на Божия Синъ, изпълваха сърдцето му съ възхищение. Той предаде своя докачливъ, самолюбивъ темпераментъ на преобразяващата сила на Христа, и божествената любовъ извърши въ него едно преобразование на характера. . .

„Освещението не е дѣло на единъ моментъ, на единъ часъ или единъ день, но на цѣлъ животъ. То не е усѣщането на едно чувство на блаженство, а е резултатъ отъ постоянното умиране къмъ грѣха и постоянното живѣне за Христа. Грѣшкитѣ въ характера не се поправятъ, нито реформи се извършватъ, чрезъ слаби, прекъсвани усилия. Това става само чрезъ дългъ, постояненъ трудъ, строга дисциплина и сериозна борба. Само така се спечелва победа. Ние никога не знаемъ колко тежка ще е борбата ни на другия день. Докато царува Сатана, постоянно ще има нужда да покоряваме личното азъ и да побеждаваме нападащитѣ ни грѣхове; докато трае животътъ, никъде не ще има спирка, никакво мѣсто, при което да можемъ да кажемъ: „Постигнахъ напълно.“ Освещението е резултатъ на доживотно послушание.“ („Дѣлата на апостолитѣ,“ стр. 557, 560).

3. Какъ се постига това освещение? I Кор. 1:30.

„Истинско освещение се постига чрезъ действието на принципа на любовта.“ Богъ е любовъ; и който пребжда въ любовта, пребжда въ Бога и Богъ пребжда въ него.“ Животътъ на тоя, въ чието сърдце пребжда Христосъ, ще проявява практическа набожностъ. Характерътъ ще бжде очистенъ, облагороденъ. Чистото учение ще се слѣе съ дѣлата на правдата; небеснитѣ заповѣди ще се изявятъ въ свети дѣла.“

„Онѣзи, които желаятъ да получатъ благословението на освещението, трѣбва първомъ да научатъ значението на себепожертвувателността. Христовиятъ кръстъ е основниятъ стълпъ, на който се крепи „вѣчната тежина на слава“ „Ако иска нѣкой да дойде следъ

мене," казва Христосъ, „нека се отрече отъ себе си, дигне кръста си и така нека ме следва.“ Нашата любовъ къмъ съчовѣцитѣ ни открива нашата любовъ къмъ Бога. Търпението въ службата донася покой на душата; и скромниятъ, прилеженъ и вѣренъ трудъ е който обезпечава благосъстоянието на Израила. Богъ подкрепва оня, който желае да върви по пътя на Христа . . .

„Колкото по-близу идваме до Исуса, и колкото по-ясно виждаме чистотата на Неговия характеръ, толкова по-ясно ще виждаме голѣмата грѣховностъ на грѣха, и толкова по-малко ще ни се иска да издигаме себе си. При това положение ще има едно постоянно копнѣене на душата за Бога, едно постоянно, усърдно и сърдцераздиращо изповѣждане на грѣхове и смиряване на сърдцето предъ Бога. При всѣка крачка напредъ въ нашата християнска описностъ нашето покаяние ще става по-дълбоко. Ние ще знаемъ, че можемъ да сме угодни Богу само въ Христа и ще признаваме като апостола, че „въ мене (т. е. въ плътта ми) не живѣе нищо добро.“ „Да не бжде да се похваля, освенъ съ кръста на нашия Господъ Исуса Христа, чрезъ който свѣтътъ е разпнатъ за мене и азъ за свѣта.“ („Дѣлата на апостолитѣ“, стр. 560, 561).

Срѣдствата за освещение

4. Чрезъ какво биваме очистени и осветени? Евр. 13:12; 9:22; I Иоан. 1:7.

„Може би и ние, както нѣкога Никодимъ, сме се ласкали, че сме водили мораленъ и безукоризненъ животъ, и като така нѣма нужда да се смиряваме и прекланяме предъ Бога подобно на обикновения грѣшникъ. Щомъ, обаче, видѣлината на Христа освѣтли нашитѣ сърдца, ние познаваме, колко нечисти сж били тѣ; тогава ние откриваме себелюбието на нашитѣ подбуждения, враждата си противъ Бога, която е опетнила всѣко наше дѣло въ живота. Тогава ние съзнаваме, че нашата правда действително е „като омѣрсена дреха“, и че само кръвта на Христа може да ни очисти отъ осквернението на грѣха и да обнови сърдцата ни по негово подобие.“ („Пътятъ къмъ Христа“, стр. 38, 39).

5. Кои други срѣдства действуватъ при освещението? Иоанъ 17:17; Римл. 15:16.

„Истинското освещение е библейско учение. Въ писмото си до солунската църква апостолъ Павелъ казва: „Тази е волята Божия,

вашето осветление.“ И той се моли: „Самъ Богъ на мира да ви освети всесъвършено.“ Библията учи ясно що е осветението и какъ може да се постигне. Спасителътъ се молѣше за ученицитѣ Си: „Освети ги чрезъ истината Си: Твоето Слово е истината“ И Павелъ учи, че вѣрующитѣ трѣбва да станатъ като Него, — т. е. чрезъ Божията благодатъ да изградятъ характери въ съгласие съ принципитѣ на Неговия светъ законъ. Ето, това е библейското осветление.“ („Великата Борба“, стр. 469).

Резултатитѣ и знакътъ на осветението

6. Отъ какво ще освободи истинското осветление християнина? Римл. 6:2, 12, 14; 8:1—4.

„Библейското осветление не се състои въ силни чувства. Тукъ мнозина се заблуждаватъ. Тѣ сждятъ по своитѣ чувства. Когато иматъ високъ духъ и се чувствуватъ щастливи, тѣ мислятъ, че сж осветени. Чувството на щастие или липсата на радостъ не сж доказателства, че човѣкъ е или не осветенъ. Нѣма такова нѣщо като моментално осветление. Истинското осветление е всѣкидневна работа, която трае докато трае и самиятъ животъ. Тѣзи, които се борятъ съ всѣкидневни изкушения, побеждавайки своитѣ собствени грѣшни наклонности и търсейки сърдечна светостъ, нѣматъ никакви претенции за светостъ. Тѣ гладуватъ и жадуватъ за правдата. Грѣхътъ имъ се вижда извънредно грѣховенъ... Себеотрицание, себепожертвуване, благотворителностъ, доброта, любовъ, търпение и упование сж всѣкидневнитѣ плодове на ония, които сж действително свързани съ Бога.“ („Осветениятъ животъ“, стр. 9, 10).

7. Колко опредѣлено изтъкватъ апостолскитѣ писания истината по осветението? I Петр. 5:10; Кол. 1:28, 29; Евр. 13:20, 21.

8. Колко нѣщо обхваща това осветение? I Сол. 5:23.

9. Кое нѣщо е избралъ Богъ като особенъ знакъ на осветението? Изх. 31:13; Езек. 20:12.

Сжботата, която е дадена на свѣта като знакъ на Божията творческа сила, дадена е още и като знакъ на Неговата освещаваща сила. Силата, която създаде всички нѣща е и силата, която пресъздава душата на Нейното подобие. За онѣзи, които пазятъ Сжботата свето тя е знакъ на осветение. Истинското осветение е хар-

мония съ Бога, единство въ Него по характеръ. Сжботата е и знакъ на послушание. Този, който отъ сърдце съблюдава четвъртата заповѣдъ ще съблюдава и цѣлия законъ. Той се освещава чрезъ послушание." („Свидетелства", т. 6, стр. 350).

10. При второто идване на Христа колко пълно ще е освещението на ония, които Той ще приеме за Свои? Ефес. 5:26, 27 Откр. 14:1—5.

„Ние вѣрваме безъ съмнение, че Христосъ ще дойде скоро. Това за насъ не е басня, а една действителностъ. Ние не се съмняваме, нито сме се усъмнили нѣкога презъ течение на годинитѣ, че ученията, които поддържаме, сж настоящата истина, и че приближаваме сжда. Ние се приготвяваме да посрещнемъ Тоя, Който придруженъ отъ свети ангели, ще се яви въ небетнитѣ облаци, за да даде безсмъртие на вѣрнитѣ и праведни човѣци. Когато се яви, Той не ще се заеме да ни очисти отъ грѣховетѣ ни, да премахне дефектитѣ отъ характеритѣ ни, или да ни излъкува отъ недостатъцитѣ на нашитѣ темпераменти. Това дѣло на усъвършенствуване ще да е извършено въ насъ преди това време, ако въобще такова се извърши въ насъ. Когато се яви Господъ, тия които сж свети ще останатъ свети . . ."

12 урокъ — 20 декемврий, 1941 г.

Залѣзъ слънце 16'55 часа сл. обѣдъ

Довѣрие и увѣреностъ въ побеата

Златенъ стихъ: „А праведниятъ отъ вѣрата ще живѣе: и ако се дръпне нѣкой назадъ, не ще да благоволи въ него душата ми.“ Евр. 10:38.

Въведение

Отъ историята на Божия народъ отъ древни времена ние научаваме, че довѣрието и упованието сж допринасяли много за постигането на победа. Довѣрието въ Бога, въ Неговитѣ планове и цели, въ сигурността на „настоящата истина" е извършвало чудеса. Необходимо е днесъ Божиятъ народъ да вѣрва въ победата. Божията сила ще се изяви въ приключването на дѣлото, въ усъвършенствуването на светиитѣ и въ преобразяването на сжщитѣ.

Чакащи съ вѣра и дрѣзновение

1. Какво не бива да правятъ Божиитѣ чада докато чакатъ връщането на своя Господь? Евр. 10:35 — 37.

2. Какво казва евангелскиятъ пророкъ за действието на упованието? Исая 30:15.

„Животътъ въ Христа е животъ на упокоение. Може би той не всѣкога е изпълненъ съ възхищение, обаче винаги е изпълненъ съ смирена и здрава вѣра. Вашата надежда не лежи въ васъ, а въ Христа, Вашата немощ се свързва съ Неговата сила, вашето незнание съ Неговата мъдростъ, вашето колебание съ Неговата издръжливостъ и мощъ И така, не бива да гледате на себе си, а на Христа. Нека вашитѣ мисли се отправятъ къмъ Неговата любовъ, къмъ Неговата сърдечностъ и къмъ съвършенството на Неговия характеръ. И Христосъ, чрезъ Своето себеотрицание, чрезъ своето смирение, чрезъ Своята чистота и съвестъ, чрезъ Своята неописуема любовъ ще изпълни душитѣ ви съ здрави разсждения. Само ако ние Го възлюбимъ, ако следваме Неговия примѣръ, ако напълно и всецѣло се предадемъ и уповаваме на Него, само така ще се преобразимъ въ Неговото подобие.“ („Пжтътъ къмъ Христа,“ стр. 91, 92)

3. По какъвъ начинъ изразиха Иоанъ Кръстителъ и Спасителътъ своята увѣреностъ, че сж призвани отъ Бога? Иоанъ 1:23; Лука 4:16—21.

4. Въ кои пророчески вѣсти, описващи нашето дѣло можемъ да имаме пълно довѣрие? Откр. 7:1—4; 14:6, 7.

„Живѣемъ въ време, което е отъ голѣмо значение за всѣкиго одного отъ насъ. Около насъ е огрѣла ясна свѣтлина. Ако тази свѣтлина се приеме правилно и се оцени, тя ще бжде отъ благословение за насъ и за другитѣ; но ако ние уповаваме на собствената си мъдростъ и сила, или въ мъдростъта и силата на нашигъ съчовѣци, тя ще бжде превърната за насъ въ отрова. Въ борбата за вѣченъ животъ, ние не можемъ да се облѣгаме единъ на другъ. Хлѣбътъ на живота трѣбва да бжде изяденъ отъ всѣкиго одного поотдѣлно. Всѣки единъ поотдѣлно трѣбва да вземе отъ него, за да могатъ душата, тѣлото и умътъ да се ободрятъ и подкрепятъ стъ неговата преобразяваща сила. Богъ трѣбва да е пръвъ и предпочитанъ въ всичко“ („Свидетелства за проповѣдници,“ стр. 385).

Източникът на доверието въ Бога

5. Какви чудни мърки е взелъ Богъ, за да се запази устойчивостта на християнина? II Лѣт. 20:20.

6. Каква ще бжде опасността на Божия народъ въ това време, точно преди явлението на Господа? Евр. 10:38.

„Не е достатъчно да вѣрваме *относно* Христа; ние трѣбва да вѣрваме въ Него. Единстаената вѣра, която ще ни помогне е тая, която Го обхваща като личенъ спасителъ; като такъвъ, който вмѣнява на насъ Своитѣ заслуги. Мнозина смѣтатъ вѣрата за мнение. Обаче, спасителната вѣра е единъ процесъ, чрезъ който тѣзи, които приематъ Христа, се свързватъ чрезъ заветни отношения съ Бога. Истинската вѣра е животъ. Живата вѣра означава увеличение на силата, едно довъряващо се упование, чрезъ което душата става победоносна сила.“ („Евангелски служители“, стр. 251).

7. По какъвъ начинъ се получава спасителната благодать? Ефес. 2:8.

„Истинската вѣра и истинската молитва — колко силни сж тѣ! Тѣ сж две ржце, чрезъ които молениятъ се човѣкъ се хваща за Вѣчната любовь! Вѣрата и упованието въ Бога — вѣрване, че Той ни люби и знае кое е най-добро за насъ. По този начинъ, вмѣсто да избираме нашия пжтъ, тя ни кара да избираме Божия пжтъ, вмѣсто нашето невежество, тя приема Неговата мъдрость; вмѣсто нашата слабость, тя приема Неговата сила, и вмѣсто нашата грѣховность — Неговата правда.“ („Евангелски слжжители“, стр. 359).

Източникътъ и плодътъ на вѣрата

8. Отъ кой източникъ трѣбва да черпимъ сили за да се увеличи вѣрата ни? Римл. 10:17.

„Който пие отъ водата, която азъ ще му дамъ не ще ожеднѣе никога; но водата, която азъ ще му дамъ ще бжде въ него изворъ на вода, която извира въ вѣченъ животъ.“ Тази вода представлява живота на Христа, и всѣка душа трѣбва да я получи чрезъ идване въ тѣсна свръзка съ Бога. Тогава, въ душата ще пребждва принципътъ на блаженото, смирено и благодарно довѣрие въ Бога. Страхътъ на неавѣрието ще бжде помѣтенъ отъ живата вѣра.“ („Свидетелства за проповѣдници“, стр. 226).

9. На кое нѣщо е плодъ вѣрата? Гал. 5:22.

10. Какво отношение е подържала вѣрата къмъ победитѣ на Божия народъ презъ всички вѣкове? Евр. 11; Пс. 37:39, 40.

11. Какъ ще се постигне окончателната победа? I Иоан. 5:4; Евр. 3:6.

12. Въ коя опитностъ Енохъ е първообразъ на Божия народъ въ неговата окончателна победа? Евр. 11:5.

Много е ясно, че при явлението на Христа, Божиятъ народъ ще бжде преобразенъ по сѣщия начинъ, както Енохъ. Тѣ ще очакватъ преображението; ще живѣятъ за него. Историята за отпуснатитѣ вжжета, за които се разправя въ „Свидетелства,“ томъ 2, стр. 593—597, и съ помощта на които вѣрующитѣ ще бждатъ прехвърлени отъ другата страна на пропастьта обръща вниманието на това, че последното действие на този животъ ще бжде едно действие на вѣра. Божиитѣ чада ще бждатъ преобразени чрезъ вѣра.

12 урокъ — 27 декемврий, 1941 г. Залѣзъ слънце 16'58 часа, сл. обѣдъ

Божията цель изпълнена

Златенъ стихъ: „Господъ не забавя това, което е обещалъ, споредъ както нѣкой смѣтатъ бавенето, но заради насъ тѣрпи за дълго време, понеже не иска да погинатъ нѣкои, но всички да дойдатъ на покаяние,“ II Петр. 3:9.

Въведение

Любовта и силата на Бога. жертвата и разбирането на Исуса, присѣйствието и помощта на Духа, грижата и бдението на ангелитѣ, заедно съ всички небесни източници на помощъ се оставятъ на разположение на човѣка за изпълнението на една благородна и славна цель — създаването на една чиста вселена, възстановяването на Божия авторитетъ и царуването на любовта кждето „не ще има вече проклятие,“ и кждето дори „смъртъта е погълната отъ победата.“ Тогава „царството и владичеството и величието на царството подъ цѣлото небе ще се даде на светиигъ на Вишнаго“ и „Самъ Богъ ще бжде съ тѣхъ и ще е тѣхенъ Богъ.“

Грѣхътъ загрозява съвършеното творение

1. Каква целъ преследваше Богъ съ сътворението на свѣта? Исаия 45:18.

„Богъ създаде земята за да се населява отъ свети и щастливи сжщества. Господъ „създаде земята и я направи; Той не я създаде напраздно, а за да бжде населена.“ Тази целъ ще се изпълни когато, подновена чрезъ Божията сила и освободена отъ грѣхъ и скръбъ, тя ще стане вѣчно жилище на изкупенитѣ. „Праведнитѣ ще наследятъ земята и ще живѣятъ вѣчно.“ „И не ще има вече проклятие, но престолътъ на Бога и на Агнеца ще бжде въ нея; и Неговитѣ раби ще Му служатъ.“ („Патриарси и пророци,“ стр. 18).

2. Какъвъ трѣбваше да е характерътъ на земнитѣ жители? Бит. 1:26; Екл. 7:29.

„Човѣкътъ трѣбваше да носи Божия образъ въ външното си подобие и въ характера си. Единственъ Христосъ е „образъ“ на Отца; но човѣкътъ бѣ направенъ по Божие подобие. Неговото естество бѣше въ хармония съ Божията воля. Неговиятъ умъ бѣше способенъ да схваща божественитѣ нѣща. Любовта му бѣше чиста; апетитътъ и страститѣ му бѣха подъ управлението на разума. Той бѣше светъ и щастливъ като носѣше Божия образъ и като се покоряваше напълно на Неговата воля.“ („Патриарси и пророци,“ стр. 7).

3. Какъ бѣ разваленъ Божиятъ планъ? Римл. 5:12; I Кор. 15:21, 22.

Възстановяване първото владичество

4. Какво се казва за изпълнението на Божията първоначална целъ? Исаия 11:9; Мих. 4:8.

5. Какъвъ божественъ планъ бѣ направенъ за изкуплението на изгубения човѣкъ? Иоанъ 3:16; I Иоан. 3:5, 8; Евр. 2:14.

„Великиятъ изкупителенъ планъ има за резултатъ възврѣщането на свѣта въ Божието благоволение. Всичко, което се изгуби чрезъ грѣха се възстановява. Не само човѣкътъ, но и земята се изкупватъ, за да бждатъ вѣчно жилище на покорнитѣ. Отъ шестъ хиляди години Сатана се бори да задържи владичеството си на земята. Но сега ще

се изпълни Божията първоначална целъ, заради която Той я създаде. Светиитѣ на Всевишния ще наследятъ царството и ще го завладѣятъ завинаги.“ („Патриарси и пророци“, 342).

6. Какво ще стане въ края съ прокълнатата поради грѣха земя? II Петр. 3:10, 11.

7. Какъ ще се заличатъ и последнитѣ следи отъ грѣха? Мат. 25:41; Псал. 37:20; Мал. 4:1.

„Това не е своеволно дѣло отъ страна на Бога. Тия, които сж отхвърлили Неговата милость жънатъ това, което сж посѣли. Богъ е изворотъ на живота; и когато човѣкъ избира да служи на грѣха, той се отдѣля отъ Бога, и по този начинъ се откъсва отъ живота. Той се „отчуждава отъ живота на Бога.“ Христосъ казва: „Всички, които ме мразятъ, обичатъ смъртъта.“ Богъ имъ дава животъ за известно време, за да иматъ случай да развиятъ характера си и да изявятъ принципитѣ си. Щомъ изпълнятъ това, тѣ получаватъ последицитѣ отъ своя изборъ. Чрезъ своя животъ на непокорство и бунтовничество, Сатана и всички негови привърженици се поставятъ въ такова несъгласие съ Бога, щото самото Негово присъствие е за тѣхъ пояждащъ огънь. Славата на Тоя, който е любовъ, ще ги унищожи.“ („Желанието на вѣковетѣ“, стр. 763, 764).

Христовото идване — надеждата на изкуплението

8. Покажи, че можемъ да знаемъ, кога наближи Христовото идване. Мат. 24:3—13, 21, 29; Мар. 13:24, 25; Лука 21:25—28; II Тим. 3:1—5.

9. За кой знакъ трѣбва да се интересуваме най-много? Мат. 24:14, 44.

10. Какви любезни умоления отправя Богъ къмъ своя народъ? Евр. 3:12—14; II Петр. 3:14—18; I Кор. 1:4—8.

11. Какъ ще бждатъ подкрепени Божиитѣ чада презъ време на последнитѣ имъ изпитания? Иоанъ 14:1—3; Титу 2:13; Исаия 43:1, 2.

„Както въ днитѣ на Седраха, Мисаха и Авденаго, така и въ последнитѣ дни на земната история Господъ ще действува мощно за онѣзи, които стоятъ здраво за правдата. Този, който се отзова въ срѣдата на тримата младежи въ огнената пещъ ще бжде съ последователитѣ Си навсѣкжде кждето тѣ се намиратъ. Неговото пребжд-

вашо присъствие ще ги утешава и подкрепва. Въ срѣдата на времето на скръбта — каквато не е бивала откакто съществува народъ на земята — Неговитѣ избрани ще стоятъ непоклитими. Сатана, съ всичкото си войнство, не ще е въ състояние да погуби и най-слабия отъ Божиитѣ светии. Ангели, които надминаватъ врага по сила, ще ги закрилятъ, и Господъ ще се открие като Богъ на боговетъ, за да спаси напълно ония, които сж се надѣвали на Него.“ („Пророци и царе,“ стр. 513).

Вѣчното наследство

12. Кжде ще е вѣчниятъ домъ на Божия тържествувашъ народъ? Псал. 37:9 — 11; Откр. 21:1 — 7.

Библията учи, че първитѣ хиляда години отъ вѣчността ще бждатъ прекарани отъ светиитѣ на Бога на небето. (Откр. 20:4). Следъ този периодъ отъ хиляда години, Новиятъ Йерусалимъ ще слѣзе на земята (Откр. 21:2), нечестивитѣ ще възкрѣснатъ, за да получатъ своето окончателно осъждение и унищожение (Откр. 20:7 — 14), и отъ небето ще падне огънь, който ще ги унищожи и ще пречисти цѣлата земя. Тогава земята става вѣчното жилище на изкупенитѣ. Тамъ ще бжде и престолътъ на Бога и на Христа. И така, макаръ да се казва, че Божиитѣ светци ще получатъ наградата си при идването на Исуса, все пакъ следва, че пълното завладѣване на царството ще стане хиляда години по късно

13. Какво се казва за славата на новата земя? Исаия 65:17 — 19, 21 — 25; 11:6 — 9; 32:24; Откр. 22:1 — 7.

„Тамъ безсмъртни умове ще размишляватъ съ неугасващо възхищение чудесата на творческата сила и тайнитѣ на изкупителната любовъ. Тамъ не ще има жестокъ, прелѣстителенъ врагъ, който да изкушава изкупенитѣ да забравятъ Бога. Увеличаването на знанието не ще уморява ума или изтощава енергиитѣ. Тамъ ще се изпълняватъ най-велики предприятия; ще се постигатъ най-възвишени стремежи, и ще се осъществяватъ най-възвишени желания: и все пакъ ще има все по-нови висоти за изкачване, все по-нови чудеса за възхищаване, все по-нови истини за схващане и все по-нови предмети, които да развиватъ силитѣ на ума, душата и тѣлото.“ („Великата Борба“, стр. 677).

14. Каква благодатна покана за участвуване въ тази слава се отправя до единъ загиващъ свѣтъ? Мат. 11:28 — 30; Откр. 22:17, 20, 21.

